



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

בפני הרכב:

כב' השופטת שרה סירוטה ס.ג. - אב"ד

כב' השופט אברהם טל

כב' השופט ד"ר עמירם בנימיני

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד א. שירן

המאשימה

- נ ג ד -

הנאשם

הכרעת - דין

השופט ד"ר עמירם בנימיני

א. מבוא

1. הנאשם הועמד לדין באשמת ביצוע עבירות אינוס לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, בנסיבות סעיף 345(ב)(4) לחוק העונשין (תוך התעללות באשה), וכן עבירות של מעשה סדום לפי סעיף 347(ב), בנסיבות סעיף 345(ב)(4) לחוק העונשין, ותקיפת בן-זוג בנסיבות מחמירות לפי סעיף 382(ב)(1) יחד עם סעיף 380 לחוק העונשין.



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

כתב האישום מתייחס לתקופה שתחילתה בחודש אוגוסט 1993 וסופה בחודש מרץ 2000, ולפיכך יש להתייחס לנוסח סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, כפי שהיה בתוקף לפני תיקון מס' 61 לחוק העונשין משנת תשס"א-2001. העבירה של תקיפת בן-זוג לפי סעיף 382(ב)(1) לחוק העונשין הוספה בתיקון מס' 49 לחוק העונשין בשנת 1996.

2. בכתב האישום מועלות כנגד הנאשם הטענות הבאות:

א. הנאשם ו- א.ח. (להלן: "המתלוננת") חיו כבני זוג מאז חודש אוגוסט 1993 ועד חודש מרץ 2000, שהיא התקופה הרלבנטית לכתב האישום. באותה תקופה היתה המתלוננת שוטרת ושרתה בתחנת המשטרה בנתב"ג.

ב. בתקופה הרלבנטית לכתב האישום נהג הנאשם להכות את המתלוננת בכל חלקי גופה, תוך שהוא גורם לה חבלות של ממש, ומאיים כי יפגע בה ויביא לפיטוריה מהמשטרה. הנאשם היה עוקב אחר תנועותיה של המתלוננת, ודורש ממנה הסבר על כל צעד ושעל שעשתה, כשהוא מאשים אותה בקיום יחסי-מין עם גברים אחרים.

ג. במהלך התקופה הנ"ל, נהג הנאשם לכפות על המתלוננת, תוך שימוש בכוח ובאיומים, לקיים עמו יחסי-מין שלא כדרך הטבע, שכללו החדרת איבר-מינו לפי-הטבעת ולפיה של המתלוננת. בנוסף, נהג הנאשם בתקופה זו להכריח את המתלוננת באיומים להחדיר לאיבר-מינה חפצים שונים, כשהוא מתעד בקלטת וידאו מעשה זה. מעשים אלו גרמו לפגיעה קשה בגופה של המתלוננת.

3. בתגובתו בכתב לכתב-האישום, טען הנאשם כי הוא והמתלוננת לא חיו כבני-זוג, אלא היה קשור איתה בקשר רומנטי שבמהלכו נפרדו כמה פעמים ביוזמת הנאשם, והמתלוננת היתה זו שביקשה לחדש את הקשר. הנאשם טוען כי בהיותו נשוי ואב לארבעה ילדים הוא התגורר דרך קבע עם אישתו, אם כי לן מידי פעם אצל המתלוננת.



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

אשר לעבירות המיוחסות לו, טוען הנאשם כי המתלוננת דרשה לקיים עמו קשר מיני אובססיבי וחסר מעצורים, ואימה עליו כי אם לא יענה לדרישותיה המיניות היא תחשוף בפני אשתו חומר הנמצא ברשותה. הנאשם מכחיש כי הכה את המתלוננת אי-פעם, זולת פעם אחת בשנת 1999, וטוען כי יחסי המין שהתנהלו בין השניים - יהיו חריגים ככל שיהיו - נעשו בהסכמת הצדדים, ועל-פי דרישתה של המתלוננת. כך גם טוען הנאשם לגבי החדרת החפצים לאיבר-מינה של המתלוננת, כי הדבר נעשה בהסכמתה וביוזמתה, וגם תיעוד המעשים במצלמת וידאו נעשה לבקשתה של המתלוננת.

הנאשם מודה בעצם התרחשותם של חלק מהמעשים המיניים המתוארים בכתב האישום, וכופר בחלקם. ואולם טענתו הכללית היא כי המתלוננת השתמשה בו כ"עבד נרצע", ושיעבדה אותו להרגליה המיניים ולגחמותיה המיניות. עוד טוען הנאשם כי מדובר בעלילה, שהמניע להגשתה נעוץ בעובדה שהנאשם הביא לפיטוריה של המתלוננת מהמשטרה, לאחר שחשף בפני מח"ש עבירות שונות שביצעה.

ב. תשתית ראיתית

1. גרסת המתלוננת

4. גרסתה של המתלוננת כלולה בהודעותיה ת/1-12/ת, שהוגשו בהסכמה כחלק מעדותה הראשית, וכן בעדותה בבית המשפט. המתלוננת נחקרה תחילה במח"ש כחשודה בביצוע עבירות פליליות שונות הנובעות מעבודתה כרכזת הסיור בתחנת משטרת נתב"ג, אשר אחראית על שוטרי סיור רבים, וזאת בעקבות מידע שמסר עליה הנאשם.

5. **בהודעתה הראשונה במח"ש (ת/1)** שמרה המתלוננת על זכות השתיקה, ולאחר מכן התייחסה לחשדות שהועלו כנגדה, וציינה כי ידוע לה שהנאשם מבקש להפלילה. המתלוננת לא התייחסה בהודעתה הראשונה ליחסיה עם הנאשם, ונושא זה עלה רק **בהודעתה השנייה במח"ש (ת/2)**. בהודעה ארוכה זו גוללה המתלוננת את סיפור יחסיה עם הנאשם, כשהיא מדגישה שמטרתו היא לפגוע בה ובמשפחתה באמצעות פיטוריה מהמשטרה.



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

המתלוננת תארה את הנאשם כ"חולה נפש קנאי אובססיבי שיכול לעשות כל דבר, שאינו בגדר הנורמלי", וטענה כי היה מאיים לרצוח אותה ולפגוע במקום עבודתה באמצעות חשיפת מידע עליה אם תיפרד ממנו, או אם יסתבר לו שהיא בגדה בו. הנאשם האשים אותה כל הזמן בכך שהיא מקיימת יחסי-מין עם שוטרים אחרים, ותקף אותה עשרות פעמים במקומות ציבוריים, כולל בתחנת המשטרה בה עבדה, בטענה שהיא בוגדת בו.

בהודעתה ת/2 פרטה המתלוננת במונולוג ארוך (בעמ' 1-5) אירועים ספציפיים בהם הותקפה פיסית או מילולית בידי הנאשם בנוכחות אחרים, ואף אוימה על ידו. לדבריה, הנאשם הכה אותה, איים עליה, הטריד אותה, הן בטלפון והן בביקורים במקום עבודתה בתחנת המשטרה בנתב"ג, וסחט ממנה כספים במשך 6 שנים; היא מעולם לא קיבלה כסף מהנאשם, אך מימנה את כל נסיעותיהם המשותפות לחו"ל. המתלוננת ציינה כי כל בני משפחתה וחבריה לעבודה ידעו היטב שהנאשם מכה אותה, מאיים עליה ומתעלל בה, אך פחדו להתעסק אתו. היא עצמה לא הגישה כנגדו מעולם תלונה, פרט לפעם אחת שבה השתולל בנוכחות שוטרים אחרים.

מבין האירועים הספציפיים שתארה המתלוננת בהודעתה ת/2 יש לציין אירועים אלו:

א. בחודש פברואר 2000 הגיע הנאשם למקום עבודתה של המתלוננת, השתולל, האשים אותה בבגידה עם שוטרים אחרים ואיים "לגמור את חייה", ולהביא לפיטוריה מהמשטרה. באותו חודש אירעה סצינה דומה במסעדת "אפרופו" ברמת גן.

ב. ביום 1.2.99 נתן הנאשם למתלוננת אגרוף בחזה בתחנת המשטרה בה עבדה, קילל אותה ואיים לחסלה, עד ששוטרים אחרים הרגיעו אותו.

ג. במהלך נסיעה ברכב ליד ראשלי"צ בשנת 1998, התפרע הנאשם ותקף את המתלוננת. ניידת שעברה במקום עצרה אותו, אך למראה המתלוננת במדי המשטרה הניחה לנאשם. לאחר מכן, לקח אותה נאשם לחוף הים והכה אותה מכות רצח, עד כדי כך ששמשות מכוניתו הקדמית התנפצה.



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

המתלוננת סיפרה על אירוע זה בהודעתה ת/8 (עמ' 1-2), והוסיפה כי הנאשם עקב אחרי רכבה, וחסם את דרכה באמצע הדרך. לאחר שנעלה עצמה, הוא הכה על הרכב מבחוץ ונענע אותו. המתלוננת הזעיקה את המשטרה, וכאשר הגיעו שוטרים ונוכחו כי מדובר בשוטרת לבושה מדים, הם אמרו "תסתדרו ביניכם". לאחר מכן שכנע אותה הנאשם לנסוע לחוף הים, ואז הכה אותה בתוך רכבו עם המרפק, באגרופים לבטן, תלש את שערותיה וקרע את חולצתה. על מנת להחליץ ממכותיו היא בעטה בשמשת החלון הקדמי שהתנפצה. היא נמלטה מתוך הרכב, הנאשם רדף אחריה, והכה אותה מכות נמרצות פעם נוספת. כאשר חזרה לרכב התקשרה לחבריה בתחנת המשטרה בנתב"ג וסיפרה להם שהנאשם תקף אותה, אך למרות שיעצו לה להגיש תלונה היא לא עשתה כן. היא הסבירה כי הנאשם היה מכה אותה גם לעיני שוטרים אחרים בתוך תחנת המשטרה, ונטע בה את התחושה כי גם המשטרה לא מרתיעה אותו.

ד. במספר מקרים נעלה עצמה המתלוננת ברכב, כשהנאשם דופק על חלונותיו ומאיים לרצחה. באחד המקרים, בחודש פברואר 1999, היא נתקלה בו בצומת בנס-ציונה, וכיוון שפחדה ממנו התקשרה לשוטרים מהתחנה; כאשר הם הגיעו הציג עצמו הנאשם כאדם רגוע, ואמר להם כי מדובר בטעות. לאחר מקרה זה נתקה המתלוננת כל קשר עם הנאשם, עד שביום 14.11.99 הוא התקשר אליה בערב יום הולדתה, ושלח לה זר פרחים. בעקבות כך חודש ביניהם הקשר, שהדרדר שוב למסע של קנאה וטרור, כשהוא מאשים אותה ללא הרף בבגידה.

בהמשך הודעתה ת/2 התייחסה המתלוננת לחשדות הפליליים שהועלו כנגדה, כולל החשד שהכניסה את הנאשם לארץ מבלי שתחתים את דרכונו. היא הודתה כי בתחקיר בטחוני שנערך לה בשנת 2000 הצהירה כי היא איננה מצויה עוד בקשר עם הנאשם, והעלימה את העובדה כי חידשה עמו את הקשר במהלך שנת 1999. היא הסבירה: "זה עדיין לא היה קשר שרציתי להצהיר עליו, לא היה בטחון שאנחנו בכלל נהיה בקשר..." (עמ' 9).



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

6. **בהודעתה השלישית במח"ש (ת/3),** שבה המתלוננת וטענה כי לא היתה בקשר עם הנאשם מאז 1.2.99 ועד יום 14.11.99, פרט לשני מפגשים אקראיים. ואולם החוקר הציג בפניה פלטי שיחות המראים כי התקשרה לנאשם מספר פעמים בחודשים יולי-אוגוסט 99, והיא נאלצה להודות בכך. באחד הימים היא התקשרה אל הנאשם עשרות פעמים ביום.

7. **בהודעתה הרביעית במח"ש (ת/4)** המשיכה המתלוננת לפרט את מעלליו של הנאשם, אותו כינתה **"מפלצת אדם"**. היא טענה שהנאשם השפיל אותה ושכב עמה על מנת להוציא ממנה דברים כדי שיוכל למסרם למשטרה, וכי היה מאיים עליה כי ירצח אותה ויתאבד אם ידע שהיא בקשר רומנטי עם אחר. הוא היה מזכיר לה כל הזמן כי יש ברשותו חומר שיוכל להביא לפיטוריה מהמשטרה. המתלוננת אמרה: **"פחדתי ממנו פחד מוות האיום התמידי על חיי הנחה את מערכת היחסים בינינו"**. המתלוננת מסרה רשימה של חברים ושוטרים שיוכלו לאמת את טענתה זו, וציינה כי כולם ידעו שהסימנים שנראו על פניה וגופה נבעו ממכות שקיבלה מהנאשם. עם זאת, המתלוננת גם אמרה: **"נכון שתשאל השאלה מדוע נשארתי עמו, אך מצבי לאחר גרושיי היה רגיש ותמיד פחדתי להישאר אישה גרושה בת 38 לבד עם ילד, אני תמיד קיוויתי לטוב..."** (עמ' 2).

קשה למצוא בתשובה זו הסבר לשאלה שהמתלוננת העלתה בעצמה בחקירתה, לנוכח העובדה שתארה את הנאשם כאדם שפל ונוכל מאין כמוהו, שהיה מאיים לשבור את מפרקתה ולקבור אותה בחולות הים. המתלוננת הגדירה עצמה כאישה מוכה. היא ציינה כי הנאשם הציג עצמו כל הזמן כאדם המחזיק מידע מפליל לגבי בעלי משרות בכירות, וכמי שיש לו קשרים עם המשטרה.

8. בכל ארבע ההודעות הראשונות שמסרה המתלוננת במח"ש, היא סיפרה על כך שהנאשם היה מכה אותה, מאיים עליה ומתעלל בה, אך לא אמרה דבר וחצי דבר על מערכת יחסי-המין ביניהם, או על אונס ומעשי סדום. נושא זה עלה לראשונה בהודעתה הראשונה של המתלוננת במשטרה ת/5. בחקירתה הנגדית הסבירה המתלוננת כי במח"ש לא רצו לשמוע את סיפוריה בנושא האונס, ולכן כתבה הכל במחברת ת/14 (עמ' 76-77).



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

בהודעתה ת/5 תארה המתלוננת את עצמה כ"אשתו הנוספת" של הנאשם, מאז חודש אוקטובר 1993 ועד חודש פברואר 1999. היא חזרה וסיפרה על האירוע בחודש פברואר 1999, שהביא לניתוק הקשר מהנאשם, לאחר שהכה אותה באגרופו בתחנת נתבי"ג ואיים לרצוח אותה, עד ששוטר סיור נקרא להתערב.

המתלוננת ציינה בהודעה זו כי הנושא האמיתי של תלונתה הוא מעשי תקיפה מיניים, הכוללים מעשים מגונים, מעשי סדום והחדרת חפצים לאיבר-מינה, עד כדי פציעתו. היא הסבירה כי לא התלוננה כנגד הנאשם בשל איומיו לרצוח אותה ולהעלים את גופתה. המתלוננת סיפרה כי הכירה את הנאשם בשנת 1993, כשהיתה בהליכי גירושין, וכבר כעבור שבועיים מאז היכרותם הוא הכה אותה. הנאשם השליט משטר טרור ביחסיו עם המתלוננת, וגרם לה לנתק את הקשר עם אנשים אחרים. בנוסף, מאז תחילת הקשר בין השניים, הבהיר לה הנאשם שהוא: **"אוהב כוח והרבה אלימות במין"**. היא הגדירה בהודעתה את מערכת יחסי המין שלה עם הנאשם כ"חולנית".

המתלוננת תארה בהודעתה ת/5 (עמ' 1-3) את האלימות המינית של הנאשם כלפיה. הוא היה מכה אותה בחגורה ובאגרופים בפנים, בגב, בעכוז ובאיבר-מינה עד זוב דם, ואף היה חונק אותה כשהוא גוהר מעליה ודורש ממנה לצעוק שהיא אוהבת זאת, ושהיא **"הזונת הפרטית שלו"**. מעשים אלו נעשו לפני האקט המיני, על מנת לגרות את הנאשם. היא סיפרה על אירוע בשנת 1993, בו דרש הנאשם מהמתלוננת בשיחה טלפונית להחדיר לאיבר-מינה בקבוק, ולספר לו על תחושתה; היא שיקרה לו ואמרה שהיא עושה כן, ואז הוא נכנס לדירה לפתע, וסטר על אוזנה בחוזקה. לאחר כל אירוע אלים היה נאשם משנה עורו, מתנצל ואומר למתלוננת שהוא אוהב אותה. הוא אמר לה כי אם לא תקיים אתו יחסי-מין חריגים המלווים באלימות, הוא **"יזרוק אותה"** ויספר לאחרים על מעשיה.

עוד סיפרה המתלוננת בהודעתה ת/5 על אירוע שהתרחש בשנת 1996-1997. הנאשם קנה **"ביצים סיניות"**, והחדיר אותם בכוח לתוך איבר-מינה בהיותה בחדר השינה, אף כי אמרה לו שהדבר מסב לה כאבים; היא התקשתה לפלוט אותם החוצה, עד שלבסוף הנאשם הוציאם לאחר שנגרם לה דימום קשה באיבר-מינה (ראה גם הודעה ת/6 עמ' 4, הודעה ת/7 עמ' 1 ועדות המתלוננת בעמ' 24-25, ו-83).



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

במקרה אחר, שהתרחש בשנת 1997, נטל הנאשם בקבוק שמפניה, לאחר מריבה עם המתלוננת, והודיע לה כי הלילה הם "יחגגו". הוא החדיר לאיבר-מינה בכוח את הבקבוק עם הפקק וחוטי המתכת התופסים אותו, ופצע אותה מבפנים באופן שירד לה דם. אירוע נוסף שתארה המתלוננת התרחש בשנת 1996. במהלך קיום יחסי-מין עם המתלוננת, החדיר הנאשם לתוך איבר-מינה מברשת של מייבש-שיער ופצע אותה (ראה גם הודעתה ת/7 עמ' 2). כמו כן, תארה המתלוננת בהודעתה הנ"ל אירוע משנת 1997, שבמהלכו לקח הנאשם נר בוער וטפטף שעווה לתוך איבר-מינה, כשהיא נאנקת מכאבים, והנאשם צועק שהדבר מגרה אותו, וכן תארה אירוע בו הוא דחף לאיבר-מינה מקל, חרף התנגדותה (ראה גם הודעתה ת/7 עמ' 2, ועמ' 82 לעדות המתלוננת).

עוד סיפרה המתלוננת בהודעתה ת/5 כי בשנת 1996 לקח אותה הנאשם לביתו בגבעתיים, והיה מקיים יחסי-מין בשלושה עמה ועם אשתו ר.ע., כשבמהלכם הכה אותה בשוט באיבר-מינה עד זוב דם. כאשר אשתו היתה אומרת לו לא להכות את המתלוננת, הוא היה אומר לה כי היא אוהבת זאת. כמו כן אמרה המתלוננת: "הוא כל הזמן החדיר לי לראש שאני אוהבת לקיים יחסי-מין דרך פי-הטבעת...". המתלוננת טענה כי היא גרה בביתו של הנאשם, יחד עם אשתו, כחצי שנה. היא הדגישה כי תארה בעדותה מקרים בודדים, אך מדובר בהתעללות מעית ונפשית שנמשכה 7 שנים. היא מסרה בהודעתה פרטים לגבי אנשים שיוכלו להעיד על יחסו האלים של הנאשם כלפיה.

בכל המקרים הכריח הנאשם את המתלוננת לצעוק ולומר שהכל בסדר, והיא עשתה כן מרוב פחד. המתלוננת הסבירה כי התביישה לפנות לקבלת טיפול רפואי. היא אמרה: "הוא גרם לי להאמין שזה ככה צריך להיות, וזה חלק מההתחברות ואוי ואבוי לי אם אני אתנגד לו והסתבר שכל שצעקתי לא, תפסיק וזה כואב בסה"כ זה עשה לו יותר כיף ועכשיו אני מבינה את הקטע של הטרוף שלו והסטייה שלו" (עמ' 4). היא הדגישה כי בכל התקופה בה חייתה עם הנאשם הוא היה מסה אותה דרך קבע בסטירות ובאגרופים, וחבריה היו רואים עליה את סימני האלימות. כמו כן היה הנאשם עוקב אחר כל צעד מצעדיה, מבצע תצפית לעבר מקום המצאה, מאזין לשיחותיה ודורש ממנה באיומי רצח X לא לשוחח עם אחרים.



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

המתלוננת התייחסה בהודעתה ת/5 לאירוע נוסף שהתרחש בבית מלון באילת בשנת 1997. הנאשם השקה אותה יין, ולאחר מכן צילם אותה בקלטת כשהיא מחדירה בקבוקים לאיבר-מינה "וכאילו נהנית מזה"; ואולם לצילום זה קדמה מסכת התעללות פיסית קשה, עד כדי כך שבצילום נראה שטף דם גדול בירכה הימנית כך אכן ניתן לראות בקלטת ת/1. הנאשם הראה לה את הקלטת לאחר מעשה, ונהנה לראות את שטף הדם (עמ' 6, וראה גם הודעתה ת/6 עמ' 5). על אירוע זה בבית המלון, סיפרה המתלוננת גם בהודעתה ת/6 (בעמ' 4): הנאשם נזכר באירוע ישן שבו, לטענתו, היא שכבה עם גבר אחר, החל לבעוט בה בבטן, והכה אותה בכל חלקי גופה באגרופים, כולל אגרופי יסיר לתוך העין שהותיר "פנס" בעינה. הנאשם איים לרצוח אותה אם לא תודה כי שכבה עם אותו גבר, וחדל מלהפליא בה מכותיו רק כשהיתה במצב של עילפון. לאחר מכן התנצל על מעשיו והסביר שהם נובעים מכך שהוא אוהב אותה.

המתלוננת נשאלה בהודעתה ת/5 האם האירועים שתארה נעשו בהסכמתה, והשיבה: 'צוודאי אמרתי לו שאני לא מעוניינת ואני אומרת לך שוב שהלא שלי רק גירה אותו יותר לבצע את המעשה שלו עד הסוף והוא היה אומר את אוהבת את זה את סתם זונה' (עמ' 5).

היא נשאלה מדוע לא עזבה את הנאשם במשך 7 שנים, והשיבה כי פחדה משום שאיים לרצוח אותה, לגרום לפיטוריה מהמשטרה, להביא לאשפוז בבית-חולים לחולי נפש כך שבנה יילקח ממנה; מאותו הטעם לא הגישה מעולם תלונה כנגד הנאשם (עמ' 5). היא הוסיפה כי היא עדיין מפחדת מהנאשם, ומשוכנעת שהוא ירצח אותה, אך לאחר שהוא "תפר לה תיק במח"ש" והביא לפיטוריה מהמשטרה, היא החליטה לחשוף את סיפורה (עמ' 6).

9. בהודעתה השניה במשטרה ת/6 הוסיפה המתלוננת פרטים לגבי האירוע שהתרחש ביום 1.2.99 בתחנת המשטרה בנתב"ג, בו איים הנאשם לרצוח אותה ונתן לה אגרופ. היא אמרה כי לאורך כל מערכת היחסים עם הנאשם הוא היה מאיים לרצוח אותה, והסביר לה כי בעת שירותו בשיטת למד שיטות רצח שונות. היא אמרה כי הנאשם היה מכה אותה מכות קשות באזור המפרקת, בועט בה ונותן לה אגרופים.



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

כמו כן היה הנאשם נותן לה סטירות חזקות עד שדם זב מפיה, כשהוא טוען שהדבר נעשה לצורך גירוי מיני שלה ושל. לעיתים היה חונק אותה בצווארה עד שנותרה בלא אוויר. כאשר היה מכה אותה, הוא היה מקלל אותה ואומר שזו הדרך שבה שניהם מתגרים מבחינה מינית, ושהיא איננה יכולה ליהנות בצורה אחרת; היא היתה משיבה לו שאין אדם בעולם שאוהב מכות שכאלו, ונהנה מיחסי-מין בצורה זאת (עמ' 1). בנוסף לאלימות הפיזית והמילולית המתוארת לעיל, נהג הנאשם להשפיל את המתלוננת, גם בפני אחרים, בטענות שהיא מקיימת יחסי-מין עם גברים אחרים, ולעיתים היה יורק על פניה לפני קיום יחסי-מין.

המתלוננת אמרה בהודעתה ת/6: "יש עוד עשרות אקטים ומצבים שניסים הביא אותי אליהם וגרם לי לעשות וגרם לי להאמין שאני אוהבת את זה ורוצה את זה, אבל אני לא רוצה לפרט אותם כאן משום שלא נותר לי מקום וכוח, כבדי הושחת עד עפר" (עמ' 2). המתלוננת נשאלה כיצד - בהיותה שוטרית - לא ערבה את מערכת אכיפת החוק, והיא השיבה שהנאשם איים עליה לכל אורך הדרך כי יחשוף פרטים לגבי קשרים שלה עם עבריינים, ויביא לפיטוריה מהמשטרה. המתלוננת הסתירה מחבריה לעבודה את הסיבה האמיתית לסימנים שנראו על גופה, משום שחששה שיפטרו אותה על רקעה יחסיה עם הנאשם, אשר היה מגיע לתחנה לעתים קרובות ועושה לה בושות בפני כולם. עוד נשאלה המתלוננת כיצד הביעה את התנגדותה למעשיו של הנאשם, והיא השיבה כי ביקשה להינתק ממנו עשרות פעמים, ואף גרשה אותו מביתה; ואולם אז היה הנאשם פותח במסכת של חנופה ואיומים, והיה משכנע אותה לחזור ולחיות עמו (עמ' 6). המתלוננת אמרה כי היתה מנסה "להשיב מלחמה שערה" כשהנאשם היה מכה אותה, אך הדבר רק גירה אותו יותר להכותה (עמ' 6). כאשר נפרדה ממנו בשנת 1999, הוא שכנע אותה לחזור אליו, בטענה שהוא "אדם אחר", והיא נגררה שוב למערבולת היחסים עמו. היא הודתה כי בתחילת היחסים עם הנאשם היא אהבה אותו, אך בהמשך הדרך מדובר היה בהתמכרות ללא שליטה, עד כדי כך שהפכה להיות כלי בידיו, ומסרה לו את כל כספיה.



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

10. המתלוננת נשאלה בחקירתה במשטרה שוב ושוב כיצד הביעה את התנגדותה למעשי הנאשם (ראה הודעה ת/7). היא אמרה כי כאשר הנאשם הכה אותה עם חגורה, והיא צעקה שאיננה יכולה לסבול זאת עוד, היה הנאשם אומר לה שהיא אוהבת זאת, והוא רצה לשמוע אותה אומרת זאת; היא היתה נכנעת לו ואומרת שהיא אוהבת את המכות, ומבקשת ממנו להמשיך להכותה. הנאשם היה מפסיק להכותה רק כאשר הגיע לסיפוק מיני. הנאשם גם היה אומר למתלוננת איזה לבוש ללבוש כדי לגרותו, והיה מכה אותה כדי לזרזה להתלבש. המתלוננת אמרה כי גם כאשר הנאשם היה מבצע בה מעשה סדום בפי-הטבעת היא היתה צועקת שהדבר מכאיב לה, ולעיתים גם דחפה אותו כדי להתנגד. אך היא הוסיפה: 'אבל היה לוקח לו דקות לשכנע אותי שאני זונה ואוהבת רק בתחת ואם לא... אז אני לא נהנית ומאלף אותי לצעוק כן תעשה לי את זה אני אוהבת את הכאב הזה' (עמ' 2).

11. במהלך גביית הודעתה במשטרה ת/9, הגישה המתלוננת מחברת שכתבה בתקופת מעצרה, ובה פרטה את מעללי הנאשם (ת/13-14). היא אמרה כי התקופה הקשה ביותר עם הנאשם היתה זו שבה גרה בביתו יחד עם אשתו, מאז יולי-אוגוסט 1994 ועד אמצע שנת 1995. הנאשם טען שזו הדרך היחידה לשמור עליה מפני גברים אחרים. הוא סיפר לאשתו שהיא ידידה הזקוקה לעזרה, אך קיים יחסי-מין עם אשתו ואיתה בעת ובעונה אחת. בנה של המתלוננת, ר.ח. לא רצה להתגורר אצל הנאשם, וידע כי אמו שוכבת במיטה עם הנאשם ואשתו. לטענת המתלוננת הנאשם ואשתו קיימו עמה יחסי-מין משולשים גם בביתה, כאשר אשת הנאשם היתה בהריון. המתלוננת תארה בהודעתה ת/9 את פרטי היחסים המיניים שהשלושה קיימו, וציינה כי גם במהלכם היה הנאשם מכה אותה בשוט עד זוב דם.

12. בהודעתה במשטרה ת/10 סיפרה המתלוננת על אירוע נוסף, בו כבל אותה הנאשם באזיקי משטרה ברכב, וקיים איתה יחסי-מין כשהיא כבולה. לאחר מכן לא ניתן היה לפתוח את האזיקים, והוא נסע איתה כשהיא ערומה למשטרת ראשלי"צ, שם ביקש מפתחות לאזיקים על מנת לשחררה מכבילתה. בעדותה אמרה המתלוננת כי האזיקים היו שייכים לנאשם (עמ' 80). עוד טענה המתלוננת, כי הנאשם היה מחדיר לה לפי-הטבעת ויברטור באופן שגרם לה לדימום.



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

יום אחד הוא פרסם הודעה כי זוג מחפש בחורה למין משותף, ומסר את מספר הפלא-פון שהיה רשום על שמה, אך היה בשימוש. היא אישרה כי בעקבות המודעה הם קיימו מפגשים משותפים עם בחורות וזוגות, אך היוזמה היתה של הנאשם ששכנע אותה כי תהנה מזה, ולעתים הזמין הנאשם נערות ליווי לצורך זה.

13. בהודעתה של המתלוננת ת/11, שנערכה לאחר העימות עם הנאשם, הרחיבה המתלוננת בעניין הטרדתה בידי הנאשם בתחנת המשטרה בה עבדה, ובענין האיומים שהיה מאיים עליה בתחנה. היא הסבירה כי הנאשם הצליח להביאה לבצע מעשים מזוויעים מבחינת מינית, והוסיפה בעמ' 2:

"למעשה, הייתי משתפת פעולה בשלב הראשוני מתוך עייפות נפשית לא להתנגד לו ולעבור את זה אבל אף בן אדם נורמלי לא יכול לעבור את ההשפלה והכאב מבלי להתנגד לזה ובזמן הדימום או הכאב החד היתה מתחילה להתנגדות שלי ושנים לאחר מכן הבנתי שהכאב והצעקות שלי זה הסיפוק המיני שלו. ניסים עשה לי שטיפת מוח שככה צריך להיות מין בכוח ואלימות וזה הגירוי".

המתלוננת סיפרה כי הנאשם היה מכה אותה פעמים רבות במהלך הנסיעה ברכב, כשהיא במדים, והיא לא העזה לעשות דבר מחמת הבושה. כאשר היה דורש לקיים עמה יחסי-מין והיא היתה מסרבת, לבשו עיניו "מבט של רצח", והיא עשתה את מבוקשו מתוך פחד. היא אמרה כי הנאשם היה היוזם של כל הסטיות המיניות, וכי הוא היה מאזין לשיחותיה בטלפון דרך קבע.

המתלוננת סיפרה בהודעתה ת/11 על אירוע שהתרחש בשנת 1996, שבמהלכו רדף אחריה הנאשם כשהיא נמלטת לבית הוריה בנס-ציונה. בחדר המדרגות הוא תפס אותה, הצמיד סכין או אולר לצווארה ואיים לרצוח אותה. אירוע אחר עליו סיפרה המתלוננת בהודעה זו התרחש בשנת 1995 בביתה בנס ציונה. במהלך קיום יחסי-מין עם הנאשם, הוא ניסה לדחוף לתוך איבר-מינה את אקדחה כשהוא טעון במחסנית עם כדורים. היא התנגדה לכך והדפה אותו בטענה שהיא מפחדת, והפחד רק ריגש אותו יותר. לדברי המתלוננת נהג הנאשם לצלם אותה בזמן האקט המיני, ודרש ממנה לשתף פעולה בביום תנחות שונות.



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

לאחר מכן השתמש בקלטות אלו כדי לסחוט אותה, ולאיים כי יראה אותן לאחרים. לאורך כל הודעותיה במשטרה מסרה המתלוננת פרטים על אנשים שהיו עדי ראייה להתנהגותו האלימה של הנאשם כלפיה, ורק מקצתם היו עדים במשפט.

14. בעימות שנערך בין המתלוננת לנאשם (קלטת ותמליל נ/10), קיללה המתלוננת את הנאשם ללא הפסק באופן שהקשה על ניהול העימות, וגם הוא לא טמן ידו בצלחת.

ניתן להתרשם בבירור מן העימות עד כמה יקדה במתלוננת אש הנקמה כנגד הנאשם ומשפחתו, והיא אמרה לנאשם משפטים, כגון: **"בעזרת השם אתה תהיה בארון מתים ואני אבוא ואני ארק על הקבר שלך"**; או: **"אתה תשלם על זה"**. גם העימות של המתלוננת עם אשת הנאשם (נ/11), נוצל על ידה כדי לפגוע בנאשם באמצעות הפגיעה באישתו.

במהלך חילופי הדברים בין הנאשם למתלוננת אמרה המתלוננת כי היתה מתקשרת אל הנאשם פעמים רבות ביום, משום שזו היתה דרישתו. היא חזרה וטענה שהנאשם איננו מסוגל להתגרות מינית ללא אלימות והחדרת חפצים לאיבר-מינה, וכי היה דורש ממנה לומר כי הדבר כואב לה.

הנאשם השיב כי היא היתה זו שאנסה אותו, והכחיש את טענת המתלוננת כי קיים יחסי-מין משולשים איתה ועם אישתו. כמו כן הכחיש הנאשם את טענת המתלוננת כי היה מאיים להביא לפיטוריה מהמשטרה, וכן הכחיש את האירוע באילת שבו הכה אותה באתר בנייה, ואת האירוע שבו נפצעה לטענתה מהחדרת "ביצים סיניות". הנאשם הכחיש כי הכה את המתלוננת אי-פעם, וטען כי כל מה שנעשה ביניהם היה בהסכמה.

במחברת שכתבה המתלוננת בתקופת מעצרה (ת/13-ת/14), היא חוזרת ומפרטת את מסכת ההתעללות שעברה בידי הנאשם, כפי שתוארה לעיל. היא מציינת במסמך זה סיפורי "אלף לילה ולילה" שהיה הנאשם מספר לה בתחומים שונים, ומספרת על מנת ההשפלות שעברה תחת ידו, האיומים שהפנה כנגדה והמכות שהיתה סופגת ממנו.



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

15. בעדותה הראשית גוללה המתלוננת את הרקע שהוביל להגשת תלונתה כנגד הנאשם (עמ' 13-20). לאחר ששירתה כעשרים שנה במשטרה, היא פוטרה בעקבות מידע שמסר עליה הנאשם, ושאלף הוביל למעצרה. בתפקידה האחרון, שימשה הנאשמת כרכזת הסיוור בתחנת נתב"ג. המתלוננת הוחשדה בעבירות שונות, ולטענתה הנאשם הפליל אותה בהן על לא עוול בכפה, כולל הטמנת סמים בביתה. היא הודתה אך ורק בהוצאת מידע ממסוף נתב"ג לבקשת הנאשם. המתלוננת הועמדה לדין בגין מעשה זה, אך כתב האישום כנגדה בוטל על-ידי בית משפט השלום בעילה של הגנה מן הצדק (ערעור על פסק הדין תלוי ועומד בבית משפט זה).

המתלוננת היא גרושה ואם לילד בן 16. היא התגרשה מבעלה בשנת 1992, ואז הכירה את הנאשם. לדבריה הנאשם לא עסק בכלום, אם כי היה מספר לה סיפורי מעשיות על עיסוקים שונים שלו. לטענתה הוא הוגדר על ידי המשטרה כעבריון, והדבר גרם לה לבעיות במשטרה בתחילת הקשר אתו. בעת שהכיר אותה הנאשם בשנת 1993, הוא התוודע לעובדה שיש למתלוננת קשר עם אדם המוכר כעבריון, דני יחזקאל, ומאז איים עליה הנאשם לכל אורך הדרך כי יחשוף סיפור זה במשטרה. לטענתה לא היה לה קשר של ממש עם יחזקאל, אך הנאשם דרש ממנה להודות שהיא שכבה אתו, ואף אילץ אותה להודיע ליחזקאל כי היא מנתקת את הקשר עמו (עמ' 18).

16. המתלוננת הדגישה בעדותה כי מטרת תלונתה כנגד הנאשם לא היתה לנקום בו, אך הודתה כי לא היתה חושפת את סיפורה אילמלא הוביל הנאשם לפיטוריה מהמשטרה, שכן "זה בושה וחרפה לספר". המתלוננת אמרה: "לא יכולתי ללכת לספר לאף אחד את הדברים האלה, אני יודעת שזה לא בסדר שלא סיפרתי, התביישתי כי אמרתי - כולם יגידו, שוטרת א.ח, איך הגדולה הזאת שמחזיקה את כל התחנה בידיים נותנת לו לעשות לי את הדברים האלה" (עמ' 25-26). ואולם, לאחר שהנאשם מימש את איומו להביא לפיטוריה - לא היה למתלוננת מה להפסיד עוד וממה לפחד, והיא התלוננה כנגדו (עמ' 18). המתלוננת הסבירה כי הנאשם איים להביא לפיטוריה ולפיטורי כל חבריה במשטרה, והוא אכן עשה כך: שכן בעקבות מידע שמסר נעצרו ונחקרו כל חבריה במשטרה.



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

17. הנאשם והמתלוננת לא התגוררו יחדיו מעולם, שכן הנאשם נותר נשוי לאשתו. לדברי המתלוננת הוא היה שוהה בביתה לאחר שהגיע מהעבודה ועד אמצע הלילה, ואז חוזר לביתו. כל הוצאות הבילוי והקניות שלה עם הנאשם, בישראל ובחול, היו על חשבונה, אף כי הנאשם היה מציג כלפי חוץ כאילו הוא מממן אותה (עמ' 20-21).

במהלך שבע השנים בהן היתה בקשר עם הנאשם, היו לדבריה הפסקות ארוכות, ובשנה האחרונה לקשר ביניהם (1999) היה ביניהם נתק של כמעט שנה (עמ' 22).

18. המתלוננת תיארה בעדותה (עמ' 22-23) את התנהגותו האלימה של הנאשם כלפיה, שהתבטאה בסטירות, אגרופים, מארבים ועיקוב אחריה, השתוללות בתחנה בה עבדה ואיומים. כל אלה התחילו כחצי שנה לאחר תחילת הקשר בין השניים.

הנאשם היה מתקשר ללא הרף לתחנה כדי לבדוק מה מעשייה ומי נמצא אצלה, ואסר עליה לדבר או להיות בקשר עם שוטרים אחרים. המתלוננת אמרה: **"זה באמת אפילו מצחיק להגיד את זה שהוא שלט על המשרד שלי מרחוק, ואני הייתי שוטרת שמפקדת על 60 שוטרים"** (עמ' 23). הנאשם היה חדור אובססיה כי המתלוננת שוכבת עם כל שוטר בתחנה. הוא היה מתצפת מהחניון שליד התחנה, והיה מגיע ברגע שהיה מבחין בשוטר הנכנס אליה למשרד, מקים מהומות ומקלל אותה.

19. מסכת התעללותו של הנאשם במתלוננת נמשכה גם בבית, כאשר חזרה מן העבודה. היא היתה צריכה להתנצל ולהסביר כל הזמן שלא שכבה עם איש במשך היום, והנאשם היה צועק עליה, משפיל אותה ומכה אותה תוך כדי נהיגה בדרך הביתה.

הנאשם היה אומר למתלוננת ללא הרף כי היא זונה, ויחס זה הוביל במהלך הזמן לקיום יחסי-מין אלימים על פי דרישתו. הנאשם היה אומר למתלוננת כי **"זונות כמוה שהן מתנגדות זה עושה לו את הכי טוב שבעולם"** (עמ' 24). המתלוננת החלה לפרט בעדותה את המעשים המיניים אלימים שביצע בה הנאשם, או שהיא ביצעה בעצמה לפי דרישתו, ואולם הוסכם בין הצדדים לחסוך עדות זו, לאור הודעותיה המפורטות של המתלוננת שהוגשו בהסכמה, כפי שפורטו לעיל (עמ' 26, 30).



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

20. במהלך חקירתה הנגדית של המתלוננת הוגשה קלטת שנתפסה ברכבו של הנאשם, כשהיא מוסתרת בתוך שמיכה (להלן: "הקלטת"), ואשר בה צילם את המתלוננת מחדירה לתוך איבר-מינה חפצים שונים, ומקיימת עמו יחסי-מין, בשלושה אירועים שונים (מוצג נ/1). המתלוננת אישרה כי הצילום נעשה בידיעתה ובהסכמתה (עמ' 30-34). ואולם בעימות עם הנאשם נ/10 (עמ' 14), טענה המתלוננת כי הסרטת האירוע על ידי הנאשם לא נעשתה על דעתה או בהסכמתה, אלא על-פי הוראה של הנאשם. כמו כן הוגשו תמונות של המתלוננת במצבים אינטימיים, לבדה ועם הנאשם, אך לטענתה נעשו התמונות לפי דרישת הנאשם, אשר היה מאיים עליה שיפיץ אותן בתחנה בה היא עובדת (נ/4א-יא' ועמ' 50).

בשל חשיבותה של הקלטת כראיה אובייקטיבית לכאורה באשר למהות יחסי-המין שבין הנאשם למתלוננת, לא היה מנוס מלחקור את המתלוננת על תוכנה, הן במסגרת והן בבית המשפט, תוך כדי צפיה בקלטת, חרף איהנעימות הרבה והמבוכה הכרוכים בכך. להלן פירוט תוכנה של הקלטת, וההתרשמות מן הצפיה בה (ראה גם דו"ח צפיה נ/2-3):

א. **באירוע הראשון** - נראית המתלוננת לבושה בבגד גוף שחור שקוף שפתח בתחתיתו, כשהיא מאוננת ונאנחת בפני המצלמה. כשהיא לובשת את הבגד הנ"ל מנהלת המתלוננת עם הנאשם (העומד כפי הנראה מאחורי המצלמה) שיחת חולין, ודנה עמו בשאלה לאיזה מקום בחו"ל כדאי להם לנסוע. לאחר מכן היא מנסה כמה פעמים להחדיר לתוך איבר-מינה שפופרת של קרם או שמפו. המתלוננת נראית מתנועעת, נאנחת ואומרת "איזה כיף" כשהיא מאוננת עם השפופרת. כאשר היא לא מצליחה להחדיר את השפופרת, היא אומרת לנאשם - אשר לא הוציא הגה מפיו עד לשלב זה - "בוא תעזור לי". היא ממשיכה במאמצים להחדיר את השפופרת, מתנועעת מצד לצד, נוגעת בחזה ואומרת "החזה נפוח". היא חושפת את חזה ומוציאה לשון.

בשלב זה נשמע לראשונה קולו של הנאשם האומר לה: "נו, תתהפכי בתחת ותחילי להראות את התחת שלך". המתלוננת ממשיכה לאונן עם השפופרת, ומחדירה אצבע לעכוזה. בשלב זה מכה אותה הנאשם עם כף ידו על ישבנה, והיא צועקת "אוי לא, כואב לי". הנאשם אומר שגם לו כואב, ואז הוא מסובב את ישבנה ומכה בישבן חמש מכות מצלצלות, ואף צובט אותה פעמיים בישבן.



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

המתלוננת אומרת כי הדבר כואב לה, והנאשם חדל מלהכותה. הנאשם נשמע אומר למתלוננת להגיד דבר מה, והיא אומרת: "אוי הכל דווח לי", ונוגעת באיבר-מינה. בשלב זה מחדיר הנאשם את אצבעו לתוך איבר-מינה. המתלוננת נשמעת נאנחת ונושמת עמוקות, ואז הנאשם אומר לה להתהפך על בטנה ולהרים את ישבנה. לאחר מכן הוא חודר לאיבר-מינה.

סיכומי של אירוע זה: המכות שהכה הנאשם את המתלוננת בעכוזה בכף ידו הכאיבו לה, אך במהלך כל האירוע היא נאנחת שלא מכאבים, וניתן להתרשם כי היא נהנית ממעשיה. כאשר היא צועקת "כואב לי" - הנאשם חדל מלהכותה.

ב. באירוע השני - נראית המתלוננת מבצעת בנאשם מין אורלי, מתוך מה שנראה כתשוקה הדדית. השניים משוחחים ביניהם תוך כדי המעשה, ואין באירוע זה סממן כלשהו של אלימות. הנאשם שואל את המתלוננת מדוע היא אווזת באיבר-מינו בשתי אצבעותיה בלבד, והיא משיבה "כדי שיראו", מה שמוכיח כי צילום המעמד לא נכפה עליה.

ג. באירוע השלישי - נראית המתלוננת שוכבת על המיטה עם בגד הגוף הנ"ל כשמוסיקה ברקע. על החלק הפנימי של רגלה נראה שטף דם גדול. המתלוננת נראית מאוננת בשכיבה דקות ארוכות וממששת את חזה. לאחר מכן היא מבקשת מהנאשם: "אתה יכול להביא לי את הבקבוק", ואז מחדירה לאיבר-מינה את הפייה של בקבוק יין ריק תוך שימוש בשמן, ונאנחת בכבדות. היא שואלת את הנאשם האם הבקבוק "נדחף". הנאשם נאנח ואומר לה להתהפך.

לאחר מכן מאוננת המתלוננת דקות ארוכות עם הבקבוק ובעזרת ידיה במצב של שכיבה, כשפיית הבקבוק נעוצה באיבר-מינה. לאחר מכן היא אומרת לנאשם: "תעזור לי", והוא עוזר לה לאונן עם הבקבוק עד שהיא מגיעה למה שנראה כאקסטזה מינית המלווה בקריאות ואנחות. המתלוננת נשכבת על גבה, כשהנאשם מחדיר לאיבר-מינה את פיית הבקבוק. בדו"ח צפיה נ/3 נרשם כי בשלב זה צועקת המתלוננת "אוי פצעת אותי", ומוציאה את הבקבוק מאיבר-מינה, אך ככל שיכולתי לשמוע המילה "פצעת" לא נאמרה.



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

המתלוננת נראית ממשיכה לאונן ולהיאנח עד למצב של פורקן ורגיעה, לאחר הוצאת הבקבוק מאיבר-מינה. לאחר מכן היא מתיישבת ואומרת לנאשם ברכות "די", כשהיא נוגעת בו ברגלה, והוא מייד מפסיק את הצילום.

סיכום האירוע השלישי: המתלוננת נראית נהנית מריגוש מיני במהלך האירוע כולו, ורק בנקודת זמן אחת צועקת שהנאשם מכאיב לה עם הבקבוק, ומייד מוציאה אותו. לא נראה כי הנאשם התכוון להכאיב למתלוננת. לא התרשמתי כטענת ב"ב התביעה כי המתלוננת נראית בקלטת בוכה, או כי הנאשם פצע אותה (כך טענה המתלוננת גם בעימות נ/10 עמ' 14-15).

לאחר צפייה בקלטת כולה ניתן לומר כי אין כל ראיה לכך שהנאשם "מביים" את המתלוננת בקלטת: היא יוזמת מעצמה את רוב המעשים הנראים בקלטת, וככל שניתן להתרשם היא אף נהנית מן המעשים המיניים שהיא עושה בעצמה ובנאשם מול המצלמה. במהלך האירועים שבקלטת הנאשם שולט במצלמה - והמתלוננת בגופה. התערבות הנאשם במעשי המתלוננת מינימליסטית. כאשר המתלוננת מבקשת להפסיק מעשה מסוים או את הצילום, הנאשם נענה מייד לבקשתה.

בדו"ח הצפייה נ/2 אומרת המתלוננת לשוטרת הצופה עמה בקלטת כי הנאשם הנחה אותה מה לעשות, כיוון שהיה נהנה לראות אותה מחדירה לתוך איבר-מינה חפצים, והוא גם היה אומר לה להשמיע קולות של הנאה וגניחות הנשמעות בקלטת. כאשר היא נשמעת אומרת לנאשם שיעזור לה להכניס את השפופרת לתוך איבר-מינה, הרי שהדבר נובע מכך שהנאשם רצה זאת ואם לא היתה נענית לדרישותיו הוא היה מכה אותה. היא הסבירה כי העדיפה להכאיב לעצמה, לעומת האפשרות שהנאשם יכאיב לה במכותיו.

האנחות שנשמעות מפיה בקלטת כשהוא מכה אותה הן אנחות של כאב. היא אמרה: "אני השתדלתי להפעיל את הידיים ולנתק את הראש שלי העיקר לעשות מה (שהוא) רוצה". בהתייחסה לקטע בו היא נראית מחדירה לאיבר-מינה בקבוק יין, אמרה המתלוננת כי אם היא לא היתה עושה זאת - הנאשם היה עושה זאת, וכי הקולות הנשמעים מפיה בקלטת כאשר הנאשם דוחף את הבקבוק לתוך איבר-מינה הם קולות של כאב, כאשר הנאשם פצע אותה והיא גם אמרה לו זאת.



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

אשר לשטף הדם הנראה על ירכה בקלטת, אמרה המתלוננת כי איננה זוכרת מתי נעשה הדבר, אך הנאשם היה בועט בה בדיכ לכיוון איבר-המין. היא ציינה כי בקלטת ניתן להבחין שהיא בוכה, צועקת ומראה לנאשם את הפגיעות הגופניות והוא אומר לה להגיד שהיא אוהבת את זה. ואולם דברים מסוג זה לא נראים בקלטת.

המתלוננת אמרה בחקירתה הנגדית בהתייחסה לקלטת (עמ' 32-36), כי היא לא היתה זו שביקשה להסריט את יחסי המין בינה לבין הנאשם, והיא גם לא אהבה זאת. הקלטות לא נשמרו בביתה, אלא אצל הנאשם, והנאשם הבטיח לה להשמידן כאשר הם נפרדו.

היא הסבירה כי בקלטת לא רואים את האלימות של הנאשם שקדמה למעשים המיניים, ושבמהלכה היה הנאשם מקלל אותה וסוטר על אוזניה. היא הדגישה כי למרות שבקלטת נראה, לכאורה, שהיא נהנית ומשמיעה אנחות של הנאה, הרי שלמעשה היא רק מציגה הצגה כדי לרצות את הנאשם. היא אמרה: "אני לא נהניתי מזה, כי עמדתי (צ"ל: ידעתי) מה עומד לבוא וידעתי מה קדם..." (עמ' 33). היא הדגישה כי המכות שספגה מן הנאשם, ואשר צלצולן נשמע בקלטת, כאבו לה מאוד, ולכן אי-אפשר לומר שנהנתה. הנאשם היה אומר לה מה לעשות, מבהיר לה שעליה לשתף פעולה כדי שהסרט יהיה מושלם, ולכן היא נשמעת בקלטת אומרת תוך כדי המעשה "איזה כיף". היא הוסיפה כי בשלב מסוים אמרה לנאשם שהדבר מכאיב לה, כפי שנשמע בקלטת, כאשר כשל כוח סבלה.

המתלוננת הוסיפה ואמרה בחקירתה הנגדית, כי הנאשם דרש ממנה לרכוש וללבוש "בגדים של זונות" (עמ' 37-38). על מנת להסביר כי היא לא עשתה את הדברים מרצונה, היא סיפרה על אירוע שבו הנאשם דרש ממנה לאונן עם בקבוק תוך כדי שיחת טלפון. היא הציגה בפניו מצג כאילו היא עושה זאת, ולפתע הוא נכנס והכה אותה כשהתברר לו כי היא שיקרה לו (עמ' 38). המתלוננת נשאלה מדוע נראה בקלטת שהיא עושה את הכל ביוזמתה, והנאשם איננו נשמע כלל מדבר, והשיבה כי היא ידעה היטב מה עליה לעשות, שכן הנאשם היה מכין אותה לפני ההסרטה (עמ' 38).



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

21. המתלוננת נשאלה בעדותה הראשית מדוע לא עזבה את הנאשם, לאור מסכת ההתעללות שעברה תחת ידו, והשיבה כי היא פחדה ממנו "פחד מוות", ובנוסף היה חשוב לה לשמור על מקום עבודתה במשטרה. היא אמרה: "המזידים שלי, החיים שלי, החברים שלי, המשפחה שלי, הבן המסכן הזה שלי" (עמ' 15). היא נשאלה האם הנאשם הבין שהיא מתנגדת למעשיו, והשיבה:

"לא. הוא יכול היה להבין שהוא יכול להמשיך לעשות מה שהוא רוצה, כי אני פוחדת ממנו פחד מוות והמכות שהייתי מקבלת ממנו זה מכות שאשה אחרת לא היתה קמה מהמיטה, ואני בגלל כוח ההישרדות שלי הייתי קמה בבוקר, הולכת לעבודה כאילו כלום לא קרה. נכון זה טעות שאני חושבת ... אני כן מרגישה אשמה ... הוא ידע טוב מאוד כמה אני פוחדת" (עמ' 28).

המתלוננת נשאלה האם אין מדובר ביחסי-מין סאדו-מאזוכיסטיים הנעשים בהסכמה, והשיבה: "לא כאלה. הוא ידע טוב מאוד שאני פוחדת ממנו פחד מוות, והוא גם עלה על הנקודה הרגישה שלי שאני מתביישת שאנשים ידעו... הוא גם איים עלי שאם מישהו ידע הוא פשוט ירצח אותי" (עמ' 28). בהתייחסותה לאירוע בו טיפסף הנאשם שעוות נר לתוך איבר-מינה אמרה המתלוננת: "אין סיכוי שאני יכולה ליהנות מדבר כזה. והוא זוכר טוב מאוד שאני התנגדתי באירוע הזה" (עמ' 26).

המתלוננת הסבירה כי לא קיימה עם הנאשם יחסי-מין רגילים במהלך כל שנות הקשר עמו, משום שהוא טען כי איננו נהנה מיחסי-מין רגילים; לדבריה הנאשם הסביר לה כי הוא אוהב יחסי-מין אלימים. היא נשאלה מה היא עצמה אמרה על כך, והשיבה: "לא אמרתי כלום, כבר הייתי בתוך זה". כאשר היתה אומרת לנאשם כי היא רוצה גם חיבוק מידי פעם, הוא היה אומר לה: "זונות כמוך אוהבות את זה. את לא יכולה לשקר לי. את לא יכולה להגיד כל הזמן שאת לא רוצה את זה בזמן שאת עושה את זה עם אחרים" (עמ' 29). היא הוסיפה כי היו פעמים שהיא התנגדה בכוח למעשי הנאשם ואז הוא הכה אותה עד כדי כך שהשכנים שמעו את הצעקות, ואז היא הנחיה לו לעשות בה כרצונו (עמ' 29-30).



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

22. **בחקירתה הנגדית** אמרה המתלוננת כי אלמלא היתה נתונה לחלוטין בידיו של הנאשם, לא היתה מוסרת לו את כל חסכוניותיה שהיו מיועדים לבנה, ולקחת אותו לטיולים בחו"ל על חשבונה. כל זאת היא עשתה על מנת לרצות את הנאשם, כדי שיפסיק להתעלל בה (עמ' 36-37). באירוע בה היא נראית מחדירה בקבוק לאיבר-מינה, אמרה המתלוננת כי הנאשם התעקש שהבקבוק יוחדר במקום שיכאיב לה, משום שהכאבים שלה הביאו אותו לסיפוק מיני. בקטע בו היא אומרת לנאשם לעזור לה להחדיר את השפופרת - הסבירה המתלוננת: **"זה חלק משיתוף כי אני לא יכולתי לעשות את זה לבד ... כי הוא רצה שהדברים האלה יכאיבו לי ואני לא יכולתי להכאיב לעצמי לבד"** (עמ' 39). היא עמדה על כך שלא נהנתה מן המעשים המיניים, והיא אף נשמעת בקלטת מבקשת מהנאשם להפסיק משום שכואב לה. כאשר היא נשמעת בקלטת אומרת **"הכל רותח לי"**, כשהיא נוגעת באיבר-מינה עם אצבעה, כוונתה היתה לכך שהכל "רותח לה" בגלל הכאב (עמ' 42). גם כאשר היתה מבצעת בנאשם מין אורלי, או מאפשרת לו לחדור אליה לפי-הטבעת, הדבר היה נעשה רק לאור דרישתו של הנאשם (עמ' 41, 86). היא הדגישה כי אמנם קיימה בעבר מין אורלי, אך רק בהסכמה. אשר לאירוע בו היא נראית מחדירה בקבוק לתוך איבר-מינה, ולאחר מכן מאוננת במצב של שכיבה על הגב, אמרה המתלוננת כי הכל היה לפי דרישתו של הנאשם (עמ' 43).

23. המתלוננת הכחישה כי היתה מבקשת מהנאשם להצליף בה עם חגורה או להכותה בישבן, וטענה כי לא רצתה לעשות את המעשים המפורטים בכתב האישום. היא עמדה על כך שהסכימה להחדיר לאיבר-מינה חפצים כגון בקבוק משום שהנאשם אהב זאת, ולא משום שהיא אהבה זאת; מה שנראה בקלטת נ/1 בקטע הנוגע לבקבוק איננו הנאה שלה, אלא משחק כאילו היא נהנית, על מנת לגרות את הנאשם, בעוד שלמעשה הדבר הסב לה כאב (עמ' 82). הנאשם היה זה שהביא לה ויברטור, שוט ו"ביצים סיניות", והיא עצמה לא השתמשה בחפצים אלו (עמ' 82). המתלוננת גם טענה כי לא היא הכניסה לתוך איבר-מינה אקדח טעון, אלא שהנאשם דחף אותו לשם, והיא פחדה מאד (עמ' 78).



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

המתלוננת אישרה כי היתה הולכת עם הנאשם לאזורים בהם מסתובבות יצאניות, משום שהדבר היה מגרה את הנאשם (עמ' 83). היא טענה כי עשתה את כל המעשים האלו משום שפחדה שהנאשם יפגע בה פיזית, ומטעם זה גם פחדה להתלונן על מעשיו (עמ' 78). לאחר שחזרה אל הנאשם בחודש נובמבר 1999, לא הסכימה עוד לקיים עם הנאשם יחסי-מין אלימים, אם כי הנאשם הכה אותה בלא כל קשר לכך (עמ' 68).

24. המתלוננת עמדה בחקירתה הנגדית על טענתה כי קיימה יחסי-מין משולשים עם הנאשם ואשתו בביתם, והנאשם הכה אותה בשוט עד זוב דם לעיני אשתו (עמ' 44, 49, 67, 81). היא הבהירה כי אשת הנאשם לא ידעה כי היא מקיימת מערכת יחסים נפרדת עם הנאשם, במקביל למערכת היחסים המשולשת (עמ' 81). פרסום המודעה בעיתון על מנת לאתר נערות ליווי ליחסי-מין היתה ביוזמה של הנאשם, והוא השתמש לצורך כך בכרטיס האשראי שלה, ובמספר הפלאפון שלה שהיה ברשותו. לטענתה, ניסיון זה של הנאשם נקטע בעודו באיבו, עם הזוג הראשון שנכנס עמם למיטה, משום שהנאשם לא היה מסוגל לראות איש נוגע בה, והוא הכה אותה לאחר מכן (עמ' 45, 47-49). אולם, היו מקרים נוספים בהם הנאשם הזמין נערות ליווי, והיא נדרשה לצפות בנאשם מקיים עמן יחסי-מין (עמ' 44-45). כמו כן אישרה המתלוננת כי קיימה יחסי-מין בשלושה עם הנאשם ושוטרת אחרת, אך לטענתה היא נדרשה לעשות כן על-ידי הנאשם (עמ' 47, 86). ברם, לחברתה השוטרת אלמוג אמרה המתלוננת, במעין בדיחות הדעת, כי היא והנאשם חשבו "לחטוף" אותה ולקחת אותה "כדי שתהיה לצדם", משום שהנאשם "נדלק עליה" (אלמוג בעמ' 121).

25. המתלוננת הודתה בחקירתה הנגדית, כי הצהירה במהלך עדותה במשפט כנגד בעלה לשעבר שהיא כבר איננה בקשר עם הנאשם, למרות שלמעשה היתה אתו בקשר (ראה הפרוטוקול נ/5, עמ' 49). המתלוננת הודתה כי הצהירה שקר בעניין זה פעמים רבות, כולל בתחקיר בטחוני שנעשה לה במשטרה. היא הסבירה כי התביישה בקשר שלה עם הנאשם. המתלוננת גם טענה כי לא הימרה בכסף אף פעם, אך לאחר מכן אישרה כי הימרה בסכומים קטנים, כאשר היתה עם הנאשם בלאס וגאס ובהולנד (עמ' 55). כמו כן נאלצה המתלוננת להודות כי שיקרה בתצהירה שניתן במסגרת ההליכים כנגד בעלה לשעבר, כאשר טענה כי הנאשם לא ישן בביתה מעולם.



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

לטענתה הנאשם אמר לה לומר זאת (נ/6 סעיף 14, ועמ' 56 לפרוטוקול). המתלוננת אישרה כי היא קנתה לנאשם מכשיר פלאפון - לטענתה משום שהוא אמר לה לעשות כן - ואף נאלצה להודות כי התקשרה אליו פעמים רבות ביום (עמ' 83-84).

עוד אמרה המתלוננת בחקירתה הנגדית, כי כאשר היו רואים אותה עם סימנים על גופה, היא היתה מספרת סיפורים שונים לגבי מקורם, ומסתירה את מעשיו של הנאשם. במסגרת זו היא גם סיפרה פעם כי בעלה לשעבר תקף אותה, או ששוטר בתחנה נשך אותה, אף כי למעשה הנאשם היה אחראי למעשים אלו; היא אישרה כי בסיפורים אלו, למעשה, העלילה על אחרים, וייחסה להם מעשים שלא עשו (עמ' 79). המתלוננת הכחישה תחילה כי היה קשר אינטימי בינה לבין קצין משטרה אחר, ומיד לאחר מכן נאלצה לאשר כי בחקירתה במשטרה הודתה בקשר שכזה (עמ' 69, וראה גם עדות מיכל אלמוג בעמ' 119).

ביד הנאשם חקר את המתלוננת ארוכות לגבי כל מיני מעשים בלתי-תקינים או לא-חוקיים, לכאורה, שעשתה במסגרת תפקידה, אך אינני רואה כל צורך להיכנס לעניינים אלו, שממילא לא ניתן להכריע בהם במסגרת הליך זה. המתלוננת פוטרה מן המשטרה עקב המידע שמסר עליה הנאשם, ודי בכך.

26. המתלוננת סיפרה בעדותה עד כמה קשה היתה תקופת המעצר בו היתה בגין החשדות שיוחסו לה בעקבות טענותיו של הנאשם. היא אמרה כי בעימות עם הנאשם היתה כל כך נסערת, שהיא אמרה דברים שאין להם בסיס רק כדי להרגיזו, למשל: שהיא שכבה עם הרבה גברים ועישנה סמים עם קצין משטרה. היא קיללה את הנאשם קללות בצורה גסה במהלך העימות, משום שהרס את חייה והביא לפיטוריה מהמשטרה (עמ' 62-60). היא גם טענה כי הנאשם חייב לה סכום של כ- 100,000 ₪ בגין הלוואות שלקחה עבורו (עמ' 64-63). המתלוננת אישרה כי בשיחה בינה לבין הנאשם, שהוקלטה על ידו בחשאי ביום 13.3.00, היא קיללה אותו ואת אישתו בצורה קשה, ואיימה להיפרע מהם (עמ' 74).



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

27. המתלוננת נשאלה בחקירתה הנגדית האם באמת האמינה שאם תפסיק לרצות את הנאשם הוא יביא לפיטוריה מהמשטרה, והיא השיבה כי האמינה בכך באמת ובתמים, ועובדה היא שהנאשם מימש את איומו, והביא לפיטוריה מהמשטרה (עמ' 46). היא הדגישה כי הנאשם ידע שהמשטרה היא מרכז חייה ופרנסתה.

2. עדי תביעה התומכים בגרסת המתלוננת

28. **שושנה עובדעבדה** עם המתלוננת בתחנת המשטרה בנתבי"ג במשך 19 שנים. היא אמרה בעדותה כי כשנה לפני מעצרה של המתלוננת, היא סיפרה לה כי היא מנסה לנתק את קשריה עם הנאשם, אך היא פוחדת ממנו ומאוימת על ידו. כמו כן סיפרה עובד כי ראתה על פניה וידיה של המתלוננת מספר פעמים סימנים כחולים, והמתלוננת השיבה לה תשובות מתחמקות בענין זה; רק בשנה שקדמה למעצרה אמרה לה המתלוננת כי הנאשם אחראי לסימנים אלו, אם כי הגבי עובד לא ציינה זאת בהודעתה (עמ' 91, 93). עובד הסבירה כי ראתה את הסימנים על המתלוננת בערך בשנת 1998, ובאותה עת המתלוננת לא אמרה לה שהם קשורים לנאשם (עמ' 100). עובד גם סיפרה כי כאשר הנאשם היה מגיע לתחנת המשטרה בה עבדה המתלוננת, היא נראתה מאד מבוהלת. כאשר הציעה לה לנסוע עם כמה שוטרים לחו"ל, אמרה לה המתלוננת כי היא מפחדת מאד מהנאשם, ולכן דחתה את ההצעה בהסבירה שהנאשם "מקנא לה כל הזמן", וחושד בה שהיא שוכבת עם שוטרים אחרים. היא גם אמרה שהנאשם מאיים לרצוח אותה, וכאשר הגבי עובד יעצה לה להתלונן עליו אמרה לה המתלוננת שהיא פוחדת שהוא ירצח אותה (עמ' 91-92).

29. **ענת הרשקו** עבדה אף היא עם המתלוננת בתחנת נתבי"ג במשך כ-14 שנה, אם כי לא היו ביניהן קשרי חברות. היא אמרה בהודעתה במשטרה שהוגשה בהסכמה (ת/23), כי היתה עדה לאירוע שהתרחש בשנת 1993-1994 בתחנת נתבי"ג. היא שמעה צרחות מהמשרד של המתלוננת, פתחה את הדלת וראתה את הנאשם נותן למתלוננת מכה על הפנים. היא רצה וקראה לשוטרים אחרים, אשר לקחו את הנאשם מהמשרד.



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

המתלוננת בכתה בכי היסטרי, אך כאשר אמרו לה להתלונן היא אמרה שהיא מפחדת. הרשקו אמרה כי במהלך כל השנים היה ידוע לכולם שהמתלוננת מקבלת מכות, שכן ראו סימנים על ידיה. היא גם העידה כי כאשר הנאשם היה מגיע לתחנה, היא היתה רואה את המתלוננת רצה מיד למשרדה.

בעדותה הבהירה הגב' הרשקו כי מסרה את ההודעה במשטרה מיוזמתה, כאשר הבינה שהמתלוננת התלוננה סוף סוף כנגד הנאשם, על מנת שהאמת תצא לאור, וכי המתלוננת לא ביקשה ממנה לעשות זאת (עמ' 102, 106).

אשר לסימנים שראתה על ידיה של המתלוננת, התייחסה הרשקו לשנים 1995-1996, והיא לא שאלה את המתלוננת ממה הם נובעים על מנת לא לחדור לפרטיותה, ומשום שלא היתה מקורבת אליה (עמ' 105).

30. **חיים זיו** שירת אף הוא עם המתלוננת במשך 12 שנים, ואף נוצרו ביניהם קשרי חברות מתוקף עבודתם המשותפת. הוא סיפר בעדותו כי לפני שהכירה את הנאשם היתה המתלוננת חברותית ולבבית, אך מאז השתנתה, הפכה להיות סגורה והיה קשה לתקשר עמה. הגיעו דברים עד כדי כך שהיה קשה להיכנס למשרדה על מנת להתייעץ אתה, והיא היתה לחוצה ומתוחה (עמ' 108-109). זיו העיד כי הנאשם היה מסתובב לעתים קרובות בתחנה. הוא אמר על הנאשם: **"היה מצב גם שהוא היה כמעט כמוני בתחנה. כמעט כמו כל שוטר. בא ונמצא הרבה שעות במשרד"** (עמ' 110). כאשר הנאשם היה בתחנה, היה קשה מאוד להתקרב אל המתלוננת, משום שנראתה מפוחדת. כך גם היה קשה להתקשר לביתה של המתלוננת, וכאשר היו עושים זאת היא היתה באה בטענות על כך למחרת (עמ' 110). בתקופה שבה ניתקה המתלוננת את הקשר עם הנאשם בשנת 1999, היא חזרה להיות אותה שוטר נחמדה ומעורבת שהם הכירו קודם לכן. לאחר מכן, תבחין זיו כי היא שוב לחוצה והוא שאל אותה אם חזרה לקשריה עם הנאשם, אך היא הכחישה זאת (עמ' 111).



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

זיו העיד כי ראה על המתלוננת לא פעם חבורות כחולות על הידיים, וכאשר שאל אותה לפרש הדבר השיבה תשובות מתחמקות (עמ' 111). למיטב זכרונו הוא ראה עליה סימנים של שטף דם גם ליד העין בשנים 1996-1997 (עמ' 114). הוא מעולם לא שמע ממנה כי היא רוצה לנקום בנאשם, אך המתלוננת סיפרה לו שהיא הגישה תלונה כנגד הנאשם, והיא מאוד כעסה עליו (עמ' 117).

31. **מיכל אלמוג** היתה קצינת חקירות בתחנת נתב"ג, וכיום חוקרת במח"ש. היא היתה בקשרי עבודה עם המתלוננת בתקופת עבודתה בנתב"ג, ואמרה בהודעתה ת/24 כי היתה רואה על זרועותיה של המתלוננת סימנים כחולים, ובמקרה אחד ראתה שטף דם בולט בעינה, והמתלוננת טענה שהחליקה במדרגות. המתלוננת סיפרה לה בשנת 1998 כי היא רוצה להינתק מהנאשם, וכי הוא מתקשר אליה ללא הרף לפלא-פון ולמשרד, מקללה ומאיים עליה.

המתלוננת אמרה לה לא פעם כי היא חיה בתחושת פחד ואיום מהנאשם, והיתה צמודה לפלא-פון; היא הסבירה כי אם הנאשם יתקשר ולא יאתר אותה "זה יהיה הסוף שלה". אלמוג סיפרה בהודעתה כי התרשמה בבירור משיחותיה הרבות עם המתלוננת כי היא נתונה להשפעה מוחלטת של הנאשם, ותארה את המתלוננת כ"עבד נרצע" שלו. ברור מהודעתה של אלמוג כי היא ממש לא מחבבת את הנאשם, אם לנקוט לשון המעטה.

בעדותה אישרה אלמוג כי המתלוננת התלבטה אם להיפרד מהנאשם, והיו תקופות שבהן הם נפרדו וחזרו זו אל זו (עמ' 123). המתלוננת אמרה לה לאחר מעצרה כי "אין לה יותר מה להפסיד" לאחר שהנאשם הביא לפיטוריה מהמשרה, וכי היא החליטה להתלונן כנגדו (עמ' 124). היא תארה את המתלוננת כבעלת יכולת ארגון וניהול יוצאים מן הכלל, וכבעלת תושיה (עמ' 125).



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

32. אורנית משה עשתה שירות לאומי בתחנת נתבי"ג בשנים 1997-1998, וישבה במשרדה של המתלוננת. היא העידה כי כאשר הבחינה בסימונים על ידיה של המתלוננת, ושאלה לפשר הדבר, היתה המתלוננת עוברת לנושא אחר, או אומרת לה כי קיבלה מכה. רק לקראת סוף שירותה של אורנית, סיפרה לה המתלוננת כי הנאשם מכה אותה, וכי היא לא סיפרה זאת לאיש משום שהיא מפחדת ממנו (עמ' 127, 133). אורנית העידה כי המתלוננת היתה מבקשת ממנה לצאת מהחדר בזמן שניהלה שיחות עם הנאשם, ולעתים היתה אומרת לה לומר לנאשם שהיא איננה נמצאת במשרד. כאשר היתה אורנית אומרת לנאשם שהמתלוננת בישיבה אצל המפקד, או במקום אחר, הוא היה אומר לה לצאת לחפש את המתלוננת, וסרב לנתק את הטלפון עד שתמצא אותה. לאחר השיחה עמו, היתה המתלוננת מעוצבנת, ולא יכלה לעבוד (עמ' 127-128). אירועים מסוג זה התרחשו כמעט כל יום, כאשר היא נאלצה לשקר ולומר שהמתלוננת איננה נמצאת במשרד, והנאשם היה מטיח בה שהוא ידע שהיא משקרת.

אורנית סיפרה כי הנאשם היה נוהג להופיע במשרד ולהפתיע את המתלוננת; כשהיה מגיע, הוא היה מוציא את אורנית מהמשרד, ודורש זאת בטון תקיף ועצבני (עמ' 128-129). אורנית סיפרה כי הנאשם היה משוחח עם המתלוננת שעות בטלפון, ולא היה מניח לה.

כאשר היו נכנסים למשרד שוטרים, הנאשם היה מבקש מאורנית להשאיר את האפרכסת פתוחה, כדי שהוא יוכל לשמוע על מה הם משוחחים עם המתלוננת, והיא עשתה כן, משום שפחדה ממנו, וחשה מאוימת (עמ' 130). בתחילה היתה מוכנה לשקר עבור המתלוננת, ולומר לנאשם שהיא איננה נמצאת במשרד; אך כאשר נתקלה בתגובתו הקשה של הנאשם, שנהג להפתיע את המתלוננת ולהגיע למשרד, היא אמרה למתלוננת כי אינה מעוניינת להמשיך ולחפות עליה, משום שפחדה מהנאשם (עמ' 130).

אורנית העידה כי היתה שואלת את המתלוננת מה יש לה לפחד מהנאשם כשהיא בתחנת המשטרה, אך המתלוננת בכל זאת היתה מפוחדת, ואסרה עליה לספר לאיש על התנהגותו של הנאשם. כאשר שאלה את המתלוננת מדוע איננה מתלוננת כנגד הנאשם, הציעה לה המתלוננת לשמוע את איומיו של הנאשם כלפיה בטלפון, ואפשרה לה להאזין להם (עמ' 133).



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

אורנית שמעה שהנאשם אומר למתלוננת: "אני אחסל אותך, יום אחד אני אוריד אותך מהמדים, אני אחסל את כל השוטרים"; כמו כן היה אומר לה: "יום אחד אני אהרוג אותך ... אני אחסל את כל השוטרים אצלך, אני לא מפחד מאף אחד" (עמ' 130-131). אורנית העידה כי שמעה איומים מסוג זה של הנאשם כלפי המתלוננת לא פעם, והנאשם לא הניח למתלוננת לנתק את השיחה; כאשר היתה מנתקת היה שב ומתקשר אליה או אל אורנית (עמ' 134).

אורנית העידה מתוך מבוכה, כי יום אחד התקשר הנאשם אל אורנית לפלא-פון הפרטי שלה, ושאל אותה - נערה בת 18 מבית דתי: "עם מי היא מזדיינת ועם מי היא נמצאת" (עמ' 131). כאשר לא היה מוצא את המתלוננת במשרד, היה הנאשם אומר לאורנית לספר לו מה המתלוננת עושה ועם מי היא נמצאת, ושאל אותה האם היא נמצאת עם שוטר פלוני או אלמוני, שהנאשם נקב בשמם. כאשר אורנית היתה אומרת שאיננה יודעת מה עושה המתלוננת, היה הנאשם מרים עליה את קולו, בטענה שהיא יודעת הכל אך משקרת (עמ' 131). אורנית לא סיפרה לאיש על מעשי הנאשם משום שהמתלוננת ביקשה ממנה להחריש. היא שאלה את המתלוננת מדוע איננה עוזבת את הנאשם, והיא השיבה כי הנאשם איננו עוזב אותה, גם כאשר היא מנסה להיפרד ממנו (עמ' 133).

33. בחקירתה הנגדית אישרה אורנית כי גם המתלוננת היתה מתקשרת אל הנאשם פעמים רבות. כאשר ידעה המתלוננת שהנאשם עומד להגיע למשרד, היא ביקשה מהמתלוננת לצאת או ללכת הביתה באמצע העבודה. המתלוננת אמרה לה כי הנאשם מאיים כל הזמן לספר מה עושים אחרים (עמ' 135). אך היא מעולם לא אמרה לאורנית שהיא מתכוונת לנקום בנאשם (עמ' 136). לאחר שנעצרה, שאלה המתלוננת את אורנית אם היא מוכנה למסור עדות לגבי הדברים הידועים לה (עמ' 137).

34. יונתן בסט שירת אף הוא עם המתלוננת בתחנת נתבי' במשך שנים רבות, והיה עמה בקשר טוב. בהודעתו במשטרה (ת/25) סיפר בסט כי במהלך תקופה זו ראה סימנים על ידיה ועיניה של המתלוננת, ותמיד היה בהרגשה שהיא חיה בפחד. היא היתה מקבלת כל הזמן טלפונים, ונמנעת משיחה עם אנשים. יום אחד התקשר אליו הנאשם, וביקש לדעת עם מי הוא מדבר, משום שמספר הטלפון של בסט הופיע בזיכרון הטלפון שלו.



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

כאשר נתקל בסט במתלוננת ובנאשם באילת, וביקש להגיד לה שלום, אמרה לו המתלוננת: **"אל תקרב שלא יחשוד שתכננו ביחד ללכת"**. כאשר הנאשם היה מגיע למשרד, היא היתה מוציאה משם את כל השוטרים, וניתן היה לראות עליה כי היא מפוחדת. הנאשם היה מתקשר לעתים קרובות לתחנה כדי לברר להיכן המתלוננת הלכה.

בעדותו אמר בסט כי ראה את הנאשם מסתובב בתחנה באופן חופשי לא פעם, ויושב במשרדה של המתלוננת (עמ' 139-140). הוא ראה סימני חבלה על המתלוננת, בשניים או שלושה מקרים, בין החודשים ינואר עד יולי 1999, והמתלוננת סירבה לומר מה מקורם (עמ' 140-141).

35. **ד.ב.ח.**, אחותה של המתלוננת, סיפרה בעדותה על הנסיבות בהן נוצר הקשר בין הנאשם למתלוננת. היא התנגדה לקשר זה מתחילתו - ללא הועיל. היא אמרה על אחותה: **"כנראה שהיא מאד מאד אהבה אותו ואח"כ אני כבר התחלתי להבין שאולי יש משהו שהיא פוחדת"** (עמ' 143). היא העידה על אירוע שהתרחש בערך בשנת 1994. המתלוננת הגיעה לבית אחותה, ולפתע צלצל הטלפון. המתלוננת חששה כי מדובר בנאשם, ואמרה לאחותה שהיא חייבת לרדת מיד, וכך עשתה. ד.ב.ח. שמעה צעקות בחדר המדרגות, והשכנה מזל בן-לולו עלתה אליה ואמרה לה לרדת מהר כיוון שמישהו מכה את אחותה בחדר המדרגות.

בן-לולו חשבה שמדובר בשוטר מ היה לנאשם מכשיר פלאפון גדול שנראה כמו מכשיר קשר, והיא אמרה לד.ב.ח. שהנאשם מכה את המתלוננת בראש עם המכשיר. ד.ב.ח. ירדה, ובדרך שמעה את הנאשם צועק על המתלוננת צעקות נוראיות משום שלא באה אליו. כאשר הגיעה אל הנאשם והמתלוננת, היא ראתה את הנאשם גורר את המתלוננת בשערותיה, בועט בה ומכניסה לרכבו. ד.ב.ח. נסעה אחריהם לבית המתלוננת, אך זו סירבה לפתוח את הדלת, ואמרה: **"תלכי זה בסדר"**, למרות שנשמעו צעקות מהדירה (עמ' 143-144, 152-153). מאז אותו יום לא אפשר הנאשם למתלוננת לפגוש את אחותה או לדבר איתה בטלפון.



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

36. בעניין האירוע הנ"ל הוגשה על ידי הסניגור הודעתה של השכנה מזל בן-לולו (נ/61). בן-לולו לא הכירה את הנאשם, וגם לא זיהתה אותו בתמונה שהוצגה לה. אך היא נחקרה בשנת 2000 על אירוע שהתרחש בשנת 1994, ואמרה בהודעתה כי כלל לא הסתכלה על הגבר המכה. היא אמרה כי הזדעזעה למראה האירוע. היא שמעה צעקות בחדר המדרגות, וקללות שכוונו כלפי המתלוננת. כאשר יצאה לחדר המדרגות ראתה גבר מכה את המתלוננת, בועט בה בבטן, בגב ובפנים, ואז היא רצה להזעיק את ד.ב.ח. היא אמרה שאותו גבר המשיך להכות את המתלוננת עד שד.ב.ח. הגיעה לחדר המדרגות, וכאשר ראה את ד.ב.ח. הוא רץ לרכב וברח. היא לא ראתה אם המתלוננת היתה עמו ברכב כאשר נמלט. בן-לולו אמרה כי לא ראתה פלאפון או מכשיר קשר בידי הגבר המכה.

37. ד.ב.ח. העידה כי המתלוננת מעולם לא סיפרה לה על אלימות של הנאשם כלפיה, עד לאירוע שהתרחש בשנת 1998-1999. באותו אירוע הגיעה ד.ב.ח. לחניון של המשטרה בנתבי"ג, לאחר שהודיעו לה בטלפון שהנאשם מכה את אחותה שם. כאשר הגיעה מצאה את המתלוננת רועדת ומפוחדת. לאחר מכן החלה המתלוננת לספר לה על מערכת היחסים הקשה שהיתה לה עם הנאשם (עמ' 144-145). המתלוננת סיפרה לאחותה כי הנאשם מכה אותה, מגיע אליה למשרד כל הזמן, ושהיא חייבת להיות בטלפון פתוח 24 שעות ביממה כדי שיוכל להאזין לשיחותיה, ולדעת מה היא עושה עם השוטרים האחרים בעת עבודתה. גם כאשר הלכה ד.ב.ח. עם אחותה לבנק, הפלאפון של המתלוננת נותר פתוח, והיא לא הבינה אז מה פשר הדבר (עמ' 146).

38. מאז אותו אירוע בחניון, ניתקה המתלוננת את הקשר עם הנאשם לתקופה של כשנה. הקשר הטוב של המתלוננת עם אחותה חודש, והיא לא נראתה עוד מפוחדת, בעוד שבתקופת הקשר עם הנאשם היתה המתלוננת מקפידה להגיע לבית אחותה רק לאחר צאת השבת, מתוך ידיעה שהנאשם לא יתקשר בשעות אלו; עם צאת השבת היתה ממהרת לעזוב את דירת אחותה, כדי שהנאשם לא ידע שהיא היתה שם (עמ' 145). לאחר ניתוק הקשר עם הנאשם נוכחה ד.ב.ח. כי המתלוננת מחדשת את הקשר עם הנאשם, חרף כל האזהרות שקיבלה, והיא הסבירה שהיא מאד בודדה. הנאשם הגיע עם זר פרחים ביום הולדתה של המתלוננת (15.11.99), לאחר נתק של כשנה, והקשר חודש, אף כי המתלוננת הכחישה זאת (עמ' 145).



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

היא התקשרה לביתה של המתלוננת כדי לברר אם הנאשם נמצא שם, ובנה של המתלוננת, ר.ח., אמר לה בבכי שהנאשם אכן בדירה.

39. ד.ב.ח. לא הסתירה את שנאוה העזה לנאשם (היא ירקה עליו בתחנת המשטרה). היא הסבירה כי הנאשם גרם עוול נוראי למתלוננת ולבנה, חי על חשבונה במשך שנים, רוקן את חסכוניותה ורימה אותה עד שהותיר אותה חסרת כל (עמ' 148-149). ד.ב.ח. נשאלה אם ידוע לה משהו על מערכת יחסי המין בין המתלוננת לבין הנאשם, והשיבה כי המתלוננת לא סיפרה לה דבר על כך (עמ' 150).

40. א.פ., בתה של ד.ב.ח., היתה נשואה לשוטר דני פרץ, שעבד עם המתלוננת בתחנת נתבי"ג. היא היתה מקורבת מאד למתלוננת, ורק בשל הקשר של המתלוננת עם הנאשם חל ריחוק ביחסים בין השתיים. היא העידה כי הנאשם נהג להתבטא בצורה מכוערת כלפי המתלוננת והיה מקלל אותה. הוא לא אפשר למתלוננת לקיים קשר כלשהו עם בני משפחה או חברים (עמ' 160). א.פ. סיפרה כי בשלב מסוים נודע לה מבנה של המתלוננת כי הם שוהים בסופי שבוע בביתו של הנאשם, יחד עם אשתו (עמ' 159). המתלוננת פחדה מאד מהנאשם, וא.פ. שאלה את השוטרים בתחנה כיצד הם יכולים לעמוד מן הצד ולשתוק כאשר חברתם לעבודה עוברת דברים כה נוראיים בידי הנאשם (עמ' 156-157). היא ניסתה לדבר על לבה של המתלוננת פעמים רבות לנתק את הקשר עם הנאשם, אך לדעתה המתלוננת פחדה לעשות זאת, ואמרה שהיא פוחדת שהנאשם יביא לפיטוריה מהמשטרה, כפי שאיים לעשות (עמ' 158, 161-162).

א.פ. סיפרה כי ראתה את הנאשם מנסה כמה פעמים לתקוף את המתלוננת, והיה מכנה אותה דרך קבע "זונה". הוא היה מתקשר אל א.פ. כמעט כל ערב, ועושה לה שטיפות מוח כי המתלוננת "שקרנית וזונה" (עמ' 158-159). א.פ. אף העידה על אירוע שהתרחש בשנת 1996-1995, בבריכת הקאנטרי-קלאב בנס-ציונה בנוכחות הנאשם, אשתו וילדיו והמתלוננת ובנה. המתלוננת יצאה מן הבריכה מבוהלת, וסיפרה לה כי הנאשם נכנס אחריה למים, הכה וצבט אותה באופן שהותיר אצלה סימן ליד המפשעה, משום שחשד שהמציל או מישהו אחר "התחיל" איתה; א.פ. ראתה על המתלוננת סימן כחול ואדום (עמ' 160-161).



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

לדברי א.פ. היא ראתה על המתלוננת פעמים רבות סימנים כחולים על הידיים, והמתלוננת היתה נותנת לכך תירוצים שונים (עמ' 162).

41. **דני פרץ**, בעלה לשעבר של א.פ., אשר עבד עם המתלוננת כשוטר בתחנת נתב"ג, העיד כי הזדמן לו לראות את יחסו המביש של הנאשם כלפי המתלוננת, והוא גם ראה עליה לא פעם סימנים כחולים בידים וברגליים; המתלוננת היתה מספקת תירוצים שונים לסימנים אלו, אך היה ברור לחבריה כי היא מוכה (עמ' 165-166). באחד המקרים שהתרחש בשנת 1995-1996, הוא שמע ויכוח וצעקות ממשרדה של המתלוננת. כאשר נכנס לחדרה הוא מצא אותה חצי מעולפת וממלמלת **"הילד שלי הילד שלי"**, ולקח אותה למרפאה (עמ' 167). במקרה אחר ראה פרץ את הנאשם והמתלוננת רבים בנתב"ג, והנאשם קילל אותה ואמר לה: **"אני אפשוט מעליך את המדים"**. הוא ניסה להרגיע את הנאשם (עמ' 167). פרץ העיד כי המתלוננת היתה צמודה כל הזמן לפלאפון, וכאשר היתה לה שיחה היא היתה יוצאת מבוהלת מבלי לומר דבר לאיש (עמ' 167). מאז הכירה את הנאשם, השתנתה המתלוננת, וחלה ירידה בתפקודה בעבודה.

42. **ר.ח.**, בנה של המתלוננת, העיד בהיותו בן 16. לדבריו, הקשר בין הנאשם למתלוננת בתחילת הדרך היה טוב, אך בהמשך הפך להיות קשר של אלימות מתמדת, צעקות ומריבות (עמ' 172-173). הוא תיאר בעדותו אירוע שהתרחש בערך בשנת 1997, שבמהלכו הטיח הנאשם במתלוננת כי היא שוכבת עם עורך-דינה. הנאשם, המתלוננת ור.ח. נסעו למשרדיו של אותו עו"ד, על מנת לבדוק את טענת הנאשם. בהיותם בנתיבי איילון, הסתובב הנאשם שנהג ברכב, ונתן למתלוננת שישבה מאחוריו אגרופים ומכות בראש, כל פעם שהיתה פותחת את פיה להשיב לו בעניין טענותיו שהיא שוכבת עם עורך-דינה. כאשר המתלוננת עברה לשבת מאחורי הנאשם כדי שלא יוכל להכותה, הוא עצר את הרכב באמצע הכביש, פתח את הדלת, והוא והמתלוננת החלו לריב ו"ללכת מכות"; המתלוננת ניסתה להתגונן מפני הנאשם - ללא הצלחה (עמ' 173-174, 186-187).

ר.ח. העיד על אירוע נוסף שהתרחש בחדר מלון באילת לאחר האירוע הקודם בדרך איילון. המתלוננת והנאשם רבו ו"הלכו מכות". בשלב מסוים, כשהעניינים נרגעו כביכול, תפס הנאשם שלט-דחוק של הטלויזיה, וניפץ אותו על ראשה וגבה של המתלוננת (עמ' 174-175).



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

189). ר.ח. אמר כי הוא אומנם לא ראה את הנאשם מכה את המתלוננת כל יום, אבל היו אירועים שונים, פעם בשבוע-שבועיים, בהם היה עד לאלימות של הנאשם כלפיה (עמ' 178).

אירוע נוסף עליו העיד ר.ח. החל בכך שהנאשם הודיע בטלפון שהוא "בא ורוצח את המתלוננת עכשיו". הוא הגיע והמתלוננת פחדה לפתוח לו את הדלת, אך ר.ח. פתח אותה לאחר שנמאס לו מהדפיקות על הדלת. הנאשם נכנס והחל לתקוף את המתלוננת בדחיפות, מכות וסטירות (עמ' 179). ר.ח. העיד כי ראה על אמו לא פעם סימנים סגולים של מכות על זרועותיה (עמ' 179-180).

ר.ח. היה שואל את אמו כל הזמן מדוע היא מסכימה לסבול יחס כזה מהנאשם, והיא היתה אומרת לו שהיא מפחדת שהוא ירצח אותה ויהרוס את ביתה (עמ' 175). הוא הבחין שהמתלוננת חוששת לצאת מהבית ומסתתרת מפני הנאשם כל הזמן, ושהיא חוששת שהוא יתקשר אליה. אסור היה לה ללכת לאחותה, והיה עליה לשבת ולחכות לטלפון מהנאשם. המתלוננת היתה מתקשרת לנאשם פעמים רבות, משום שהיה עליה להודיע לו על כל צעד שהיא עושה (עמ' 181-182). הנאשם אף היה בודק את הקילומטריז שעשתה המתלוננת במכוניתה, ומוציא את פירוט שיחות הטלפון שעשתה (עמ' 167, 182).

כמו כן העיד ר.ח. כי הוא שמע את הנאשם מכנה את אמו פעמים רבות "זונה", ומאיים עליה בשל עניינים שוליים: "אני ארצח אותך ואעשה ממך חתיכות ואני אהרוס את המשפחה שלך" (עמ' 177-178). כאשר היה מתקשר בטלפון היה שואל אותה "עם מי את מזדיינת" (עמ' 178).

ר.ח. הודה כי יחסו של הנאשם כלפיו היה טוב, ואפילו חם (עמ' 178-179). לדבריו היתה תקופה קצרה של כשבוע-שבועיים שבה הוא עבר להתגורר עם הנאשם ואשתו ועם ילדי הנאשם בבית הנאשם בגבעתיים, והוא ראה שהנאשם ואשתו ישנו במיטה אחת עם המתלוננת, כאשר הנאשם שוכב בין שתיהן (עמ' 181-182).



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

3. גרסת הנאשם

43. הודעותיו של הנאשם במח"ש (ת/15-18) ובמשטרה (ת/19-22) הוגשו כחלק מראיות התביעה. בהודעתו במח"ש ת/15, שנמסרה לאחר שקיבל חסינות מפני העמדה לדין, הסביר הנאשם כי החליט להפליל את המתלוננת משום שגילה שהיא "שיקרה אותו". הנאשם סיפר בהודעה זו על תחילת הקשר עם המתלוננת, ועל מעשים שונים שעשתה המתלוננת, לטענתו, שלא כדין. הוא לא התייחס כלל ליחסים האישיים בינו לבין המתלוננת. כך גם בהודעתו השניה של הנאשם במח"ש ת/16 ובהודעתו ת/18, שאף בהן לא תסד הנאשם מאמצים להשחיר את המתלוננת ככל יכולתו. הנאשם אמר בהודעותיו כי הוא חש מאוים מפני המתלוננת, ואף קיבל איום מאחיה (ת/16 בסוף ות/17).

44. בהודעתו במשטרה ת/19, נחקר הנאשם לראשונה על עבירות המין והאלימות בהן נחשד עקב תלונתה של המתלוננת. הוא הכחיש כי התעלל בה פיזית או מינית, וטען כי מערכת היחסים ביניהם התקיימה מתוך אהבה ורצון חופשי, ומטרת התלונה היא להתנקם בו משום שהביא לפיטוריה של המתלוננת מהמשטרה. הנאשם הכחיש כי הכה את המתלוננת אי פעם, אך הודה כי נתן לה "מכות חלשות" עם חגורה או חפץ דומה, בהקשר מיני, משום שהמתלוננת אהבה זאת, והיא לא צעקה שכואב לה (עמ' 2). הוא הכחיש כי הכה אותה עם שוט עד זוב דם (עמ' 8). הנאשם אמר: "א.ח. מעולם לא התנגדה לכלום ולי לא היו בקשות אליה להפך לא.ח. היו בקשות" (עמ' 3). הנאשם אישר כי הוא היה נותן למתלוננת "סטירות" בישבן, אך זאת רק לפי בקשתה, ולא משום שהוא עצמו היה נהנה מכך מבחינה מינית. הנאשם טען כי המתלוננת היא נימפומנית, ואמר: "היא היתה אונסת אותי בכל הזדמנות" (עמ' 3). הנאשם נשאל אם היה מבקש מהמתלוננת להחדיר חפצים לאיבר-מינה, והשיב בתשובה התמוהה: "לא זכור לי" (עמ' 4). הנאשם הודה כי הסריט את המתלוננת בווידיאו במהלך קיום יחסי-מין, וטען כי הדבר היה גורם לה הנאה, וכי הוא לא הכה אותה לפני כן (עמ' 7). באופן ספציפי הכחיש הנאשם החדרת מברשת של מייבש שיער, או טפטוף נר שעווה, לתוך איבר-מינה של המתלוננת (עמ' 7, 9). הנאשם הכחיש כי החדיר לאיבר-מינה של המתלוננת בקבוק שמפניה, וטען שהיא היתה עושה זאת לעצמה (עמ' 9). כך גם טען הנאשם לגבי ביצי התאווה הסיניות, כי המתלוננת החדירה אותן לעצמה, ולא היתה כל בעיה להוציאן (עמ' 11).



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

לאורך כל הודעתו ת/19, הכחיש הנאשם אירועי אלימות ספציפיים שהמתלוננת מסרה פרטים לגביהם, ושחלקם התרחשו בנוכחות אנשים אחרים, ולמעשה לא הודה בגילוי כלשהו של אלימות פיזית או מילולית כלפי המתלוננת. לגבי האירוע עליו סיפר בנה של המתלוננת, שבמהלכו הכה הנאשם את המתלוננת בתוך הרכב, טען הנאשם כי היא זו שהכתה אותו (עמ' 10). כך גם לגבי האירוע שהתרחש בחניון נתב"ג, הכחיש הנאשם כי איים על המתלוננת והכה אותה באגרוף (עמ' 11-12), וכן הכחיש כי תקף אותה בחדר המדרגות בבית אחותה (עמ' 4), בתחנת המשטרה (עמ' 15), ועם שלט-רחוק בבית המלון באילת (עמ' 6). לכל האירועים האלה קיימים עדי ראיה מהימנים שהעידו במשפט, ותמכו בגרסת המתלוננת.

הנאשם הכחיש בהודעתו ת/19 כי איים לרצוח את המתלוננת, ולדבריו לא היתה לה כל סיבה לפחד מפניו (עמ' 3-4). הנאשם גם הכחיש כי היה עוקב אחר המתלוננת, או כי מנע ממנה קשר עם בני משפחתה (עמ' 13). הנאשם הודה כי אהב את המתלוננת והיה מקנא לה, והדבר היה לדבריו הדדי (עמ' 15). כמו כן הכחיש הנאשם קיום יחסי-מין משולשים עם המתלוננת ואישתו (עמ' 5). הנאשם טען בהודעתו ת/19 כי המתלוננת היתה מתעללת בו ומאיימת עליו; ובמסגרת האיומים היא היתה מאיימת לספר לאישתו על היחסים ביניהם (עמ' 6). לדבריו היא היתה מתקשרת אליו אינספור פעמים. כמו כן טען הנאשם כי המתלוננת היתה מכה אותו בידיה (עמ' 10). הוא ביקש להתנתק ממנה לא פעם, אך היא התחננה שישאר איתה (עמ' 13).

45. בהודעתו ת/20 נחקר הנאשם על הקלטות נ/1 שנתפסה ברכבו, וטען שהיא צולמה לפי בקשת המתלוננת, שהיתה היוזמת של המעשים הנראים בה. הוא טען כי המתלוננת אהבה יחסי-מין סאדו-מאזוכיסטיים, והוא רק שיתף איתה פעולה. לא היה לו הסבר לשטף-הדם הנראה על ירכה של המתלוננת באירוע השלישי בקלטת. הנאשם הודה כי הוא החדיר את פיית הבקבוק לאיבר-מינה של המתלוננת, אך הכחיש כי פצע אותה; לטענתו היא נהנתה מכך (עמ' 4).



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

בהודעתו האחרונה ת/22 חזר הנאשם על הטענה כי המתלוננת היתה מטרידה אותו בטלפון, וכי היתה מאושרת מיחסי-המין עמו, כפי שסיפרה גם לאחרים. כמו כן סיפר על מעלליה המיניים של המתלוננת, כשהוא מציג אותה כיוזמת ואת עצמו כמי שרק נענה לגחמותיה המיניות. הוא הכחיש כי תקף את המתלוננת באירוע שליד חוף הים בראשון לציון (עמ' 3), או כי איים עליה עם אולר צמוד לצווארה (עמ' 4). כמו כן הכחיש הנאשם כי החדיר לאיבר-מינה של המתלוננת אקדח, וטען כי היא היתה עושה זאת לעצמה (עמ' 4). הנאשם טען כי המתלוננת אמרה לו פעמים רבות כי רק המוות יפריד ביניהם (עמ' 5). הנאשם אישר את האירוע עליו העידה המתלוננת, שבו היה עליו לקחתה לתחנת המשטרה כדי לשחררה מאזיקים בהם כבל אותה, אך טען כי הדבר נעשה מרצונה (עמ' 6).

46. הנאשם נשוי ואב לארבעה ילדים. בעדותו הראשית הוא סיפר על הנסיבות בהן הכיר את המתלוננת בשנת 1993 (עמ' 198-200). לטענתו הוא לא הסכים לקיים יחסי-מין עם המתלוננת בחצי השנה הראשונה להיכרותם משום שהיתה עדיין נשואה. הנאשם התחמק מלהשיב על השאלה האם אשתו ידעה על יחסיו עם המתלוננת, ולבסוף אישר כי הדבר נודע לה רק לאחר התלונה של המתלוננת. מסתבר, כי עובדת נישואיו של הנאשם, להבדיל מנישואיה של המתלוננת, לא הפריעה לו לקיים עמה יחסי-מין. הנאשם טען כי מתחילת הקשר עם המתלוננת היא הבהירה לו שהיא אוהבת יחסי-מין, והיא תמיד היתה מספרת לאחרים שיחסי המין עם הנאשם הם הדבר הטוב ביותר שקרה לה. לדבריו, המתלוננת אמרה לא-פעם כי אם יעזוב אותה היא תהרוג אותו (עמ' 200). בהתייחסו לטענת המתלוננת כי שיקר לה בנוגע לעיסוקיו השונים, טען הנאשם, כי היא ידעה היטב שהוא היה ברוקר בבורסה, ולאחר מכן עסק בשיווק מוצרי מזון קפואים; הא ותו לא.

47. הנאשם טען כי יחסיו עם המתלוננת דעו עליות ומורדות. היא ציפתה שהוא יהיה פנוי עבורה כל אימת שהיא תבקש זאת, אף כי לא היתה מוכנה להתחתן אתו. לדבריו, המתלוננת לא הניחה לו, והוא לא יכול היה להיכנס לפגישה מבלי להשאיר את הפלא-פון פתוח, על מנת שהיא תוכל לוודא שהוא לא נמצא עם אשתו או מישהי אחרת (עמ' 202). לגבי הטענות המפורטות בכתב האישום בנוגע לאופן האלים בו התקיימו יחסי המין בינו לבין המתלוננת, אמר הנאשם: "אני מודה שקיימתי יחסים עם א.ח. בכל הצורות ומכל מה שמשמע מכך"; הנאשם גם הודה כי "לגבר נמשך לזה", אם כי מעולם לא היתה לו מערכת יחסים שכזו לפני שהכיר את המתלוננת (עמ' 202-203).



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

הנאשם אישר כי יחסי-המין עם המתלוננת כללו החדרת חפצים לאיבר-מינה, אם כי כפר באירוע המתואר בעניין האקדח וטפטוף נר השעווה. לגבי שני אירועים אלו טען הנאשם: **"זה לא היה מעולם"** (עמ' 203). ואולם, בחקירתה הנגדית של המתלוננת, הטיח בה ב"כ הנאשם - מן הסתם בעקבות דברים שמסר לו הנאשם - כי: **"בשנת '95 לקחת אקדח שברשותך והתחלת להתמזמז אתו"** (עמ' 78). גם בתגובתו לכתב האישום טען הנאשם כי: **"המתלוננת מיוזמתה התמזמזה עם הרבה חפצים אחרים וגם עם אקדחה"** (סעיף 8).

כמו כן הכחיש הנאשם את אירוע החדרת מברשת מייבש-השיער, אך הודה שהוא קשר את המתלוננת פעם באזיקים, לפי בקשתה, וכאשר הסתבר כי אין מפתח לפתיחת האזיקים, הוא לקח אותה לתחנת המשטרה בראשון לציון כדי שישחררו אותה (עמ' 214). הנאשם גם הכחיש כי הכה אי-פעם את המתלוננת בשוט (עמ' 214). הוא שכח כנראה כי בחקירתו במשטרה (ת/19 עמ' 2) הודה כי הכה את המתלוננת עם חגורה או חפץ דומה, שהוא לא זכר את טיבו, במהלך קיום יחסי-מין. הנאשם אמר בעדותו כי המתלוננת החדירה לעצמה בקבוק ו"ביצים סיניות", אך לא נגרם לה דימום או נזק מכך. לדבריו, היא עשתה זאת לא פעם ולא פעמיים, ואף היתה הולכת עם ה"ביצים הסיניות" כשהן בתוכה (עמ' 206).

48. הנאשם טען בעדותו כי צילם את המתלוננת בעת ביצוע המעשים המיניים לפי בקשתה, ושלל את האפשרות שהוא עשה זאת על מנת שהקלטת תשמש עבורו מעין "תעודת ביטוח" כדי שהמתלוננת לא תוכל להתלונן כנגדו. הוא אמר כי קלטת אחת נותרה אצלו, לאחר שבקש מהמתלוננת לקחתה; הוא לא רצה את הקלטת אצלו, ולכן החביא אותה (עמ' 203). לטענתו, המתלוננת ביקשה שהוא יחזיק אצלו את הקלטת, על מנת שבנה לא ימצא אותה בבית. לדבריו, הוא צילם קלטות רבות מסוג זה שנמחקו כולן, אך המתלוננת ביקשה ממנו לשמור את הקלטת שנתפסה אצלו, משום שהיא **"מאוד מצאה חן בעיניה"** (עמ' 204). דברים אלו נכונים גם לגבי תמונות העירום של המתלוננת שהנאשם הגיש כמוצגי הגנה ונשארו במשמורת הסיניגור (נ/4).



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

49. הנאשם עמד על כך שהמתלוננת נראית מאושרת בקלטת, והודה כי הכה אותה בכף ידו על ישבנה, אך לא היה מדובר במכה חזקה. צפייה בקלטת מראה, דווקא, שהמכה חזקה ומצלצלת, ומפיה של המתלוננת נפלטת קריאת כאב (עמ' 203). הנאשם טען כי המתלוננת אמרה לו שהיא אוהבת לקיים יחסי-מין בצורה שכוז (עמ' 203). אשר לקטע המצולם בקלטת, בו מחדירה המתלוננת בקבוק לתוך איבר-מינה, אמר הנאשם כי המתלוננת אהבה לעשות דברים מסוג זה, והיתה מובילה אותו לביצועם; לכן ניתן לשמוע בקלטת שהיא מבקשת ממנו לעזור לה לעשות מעשים אלו (עמ' 205). לדברי הנאשם גם הנסיעות המשותפות שלו ושל המתלוננת לחו"ל היו למקומות בהם ניתן לקיים יחסי-מין "בכל מיני צורות" (עמ' 205).

הנאשם אמר, במענה לשאלת בית המשפט, כי הוא איננו טוען שהיה "עבד נרצע" של המתלוננת, או כי סבל מקיום יחסי-המין עמה (עמ' 205); הוא שכח כנראה שזו היתה טענתו בתגובתו לכתב האישום (בסעיף 6 טען הנאשם כי המתלוננת "השתמשה בו כעבד נרצע ושיעבדה אותו להרגליה המיניים..."). הנאשם אמר על צורת יחסי המין שהיה לו עם המתלוננת, כי סבר שמדובר ביחסים מהם נהנים שני הצדדים, והם לא-פעם אמרו האחד לשני כי כאשר "שני בני הזוג רוצים משהו אז הכל מותר ואין גבולות" (עמ' 205).

50. הנאשם הודה כי היה מגיע למקום עבודתה של המתלוננת פעמים רבות - לטענתו משום שהיה בא לאסוף אותה בסיום יום העבודה. ואולם כאשר סיפרה לו המתלוננת כי אחד השוטרים מאיים לפגוע בה, משום שהחתימה אותו על ערבות לגיסתה שאיננה פורעת את החוב, הוא הלך איתה למקום העבודה וישב שם כדי להגן עליה מפני אותו שוטר (עמ' 206-208). הוא גם אישר כי היו "תקריות" בינו לבין המתלוננת במקום עבודתה, בעקבות ויכוחים קשים שפרצו ביניהם, כולל קללות והתנהגות לא מכובדת מצדו; אך הוא מעולם לא הרים יד על המתלוננת - לא בתחנת המשטרה ולא מחוצה לה (עמ' 208). הנאשם אף טען כי לדעתו לא היה מתקשר אל המתלוננת למקום עבודתה בצורה בלתי סבירה, אלא שהיא היתה מתקשרת אליו ללא הפסק (עמ' 210).

[illegible][illegible][illegible]

פא א לאנד 'מייטעלעכע קלימאט און א גוטע אקאלימאט און א גוטע
 און א גוטע און א גוטע און א גוטע און א גוטע און א גוטע און א גוטע
 און א גוטע און א גוטע און א גוטע און א גוטע און א גוטע און א גוטע
 און א גוטע און א גוטע און א גוטע און א גוטע און א גוטע און א גוטע



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

55. הנאשם הכחיש כי היה מכה את המתלוננת במהלך קיום יחסי-מין, למעט מכות על הישבן, שבעיני הנאשם אינן נחשבות מכות. לשאלה האם יחסי המין ביניהם היו "אגרסיביים", השיב הנאשם, שהמין היה "חזק". הוא לא אחז את המתלוננת בשערות, לא טלטל אותה ולא עשה דבר שהשאיר עליה סימנים כחולים (עמ' 237). הנאשם עמד על טענתו כי מעולם לא היכה את המתלוננת, זולת מכות בישבן במהלך קיום יחסי-מין, דבר שנעשה בהסכמה (עמ' 238). לנאשם לא היה הסבר ממה נבע שטף הדם הגדול הנראה על ירכה של המתלוננת בקלטת (עמ' 239).

56. אשר לקלטת נ/1 שצילם הנאשם, הוא לא זכר מתי התרחשו שלושת האירועים הנראים בה, אך מדובר בשנים האחרונות לקשר בין הנאשם למתלוננת (עמ' 239-240); ואולם בהודעתו ת/20 מיום 4.7.00 (עמ' 5) אמר הנאשם כי הקלטת צולמה "לפני המון שנים". הוא נשאל מדוע החביא את הקלטת עטופה בשמיכה בתוך הגלגל הרזרבי של רכבו, השיב: "איפה רצית שאשים את הקלטת, אם א.ח. לא רצתה להחזיק בה" (עמ' 240). לנאשם לא היתה תשובה ברורה לשאלה מדוע המשיך להחזיק את הקלטת ברכבו לאחר שנפרד מהמתלוננת בשנת 1999, אך טען כי במשך 7 חודשים הקלטת היתה אצלה (עמ' 240). לדבריו הוא והמתלוננת היו צופים בקלטת כסרט פורנוגרפי, והסביר: "כי אני הבן זוג שלה" (עמ' 241). הוא טען כי המתלוננת איננה נראית בוכה בקלטת, הוא לא "ביים אותה" ולא אמר לה מה לעשות, זולת פעם אחת שאמר לה להתהפך; המתלוננת אומרת בקלטת את מה שהיא אומרת ביוזמתה, והיא נראית שם נהנית. כאשר המתלוננת ביקשה ממנו להפסיק את המכות על הישבן הוא הפסיק, והוא עצמו לא החדיר לאיבר-מינה את הבקבוק הנראה בקלטת (עמ' 242-243). יצויין כי בצפיה בקלטת ניתן להיווכח כי הנאשם מחדיר את פיית הבקבוק לאיבר-מינה של המתלוננת, לאחר שהיא עושה זאת לעצמה, והוא אף הודה בכך בחקירתו (ת/20 עמ' 4).



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

57. הנאשם עמד על טענתו כי אשתו לא ידעה על הקשר המיני שלו עם המתלוננת, ועל כך שהוא היה הולך אל המתלוננת מידי ערב ונוסע עמה לחו"ל, ואמר כי היה משקר לאשתו לגבי מקום הימצאו וסיבות נסיעותיו (עמ' 244-245). הוא אישר כי המתלוננת היתה זו שמימנה את נסיעותיהם, ואף קנתה לו בגדים, משום שאהבה אותו (עמ' 246). אולם הנאשם הכחיש כי המתלוננת ישה במיטה אחת אתו ועם אשתו; היא לא התגוררה בביתו, אלא התארחת שם מספר פעמים עם בנה, ואז ישנה בסלון. הוא סיפר לאשתו שהוא עוזר למתלוננת (עמ' 246). בהתייחסו לטענותיו של בנה של המתלוננת, כי היא ישנה עם הנאשם ואשתו במיטה אחת, וכי הנאשם היה מכה את אמו, אמר הנאשם כי הבן הוא עד מעונין (עמ' 247-249).

אשר לאירוע עליו העיד הבן, שבמהלכו הכה הנאשם את המתלוננת ברכב, טען הנאשם כי הוא היה זה שקיבל מכות מהמתלוננת (עמ' 249). כמו כן טען הנאשם שלא היה כלל אירוע, עליו העיד הבן, שבו דפק על הדלת בחוזקה, נכנס ותקף את המתלוננת (עמ' 249-250). הנאשם הכחיש כי היה אומר לבנה של המתלוננת שאמו "זונה", אך לא הכחיש כי אמר זאת למתלוננת במהלך ויכוח עמה (עמ' 250). אשר לאירוע שהתרחש במלון באילת, הודה הנאשם כי זרק על המתלוננת שלט-רחוק של טלוויזיה, אך טען כי הדבר היה "בקטע של צחוק" - לא באלימות, והוא לא נפצעה מכך (עמ' 250-251). כמו כן הכחיש הנאשם את טענות הבן כי היה בודק את הקילומטרז' ברכבה של המתלוננת, וכי איים אי-פעם לרצוח אותה, אך מיד סייג דבריו ואמר "אולי בויכוח היה איזה מילה, אבל לא אמרתי לר.ח. אף פעם" (עמ' 251).

58. הנאשם נשאל בחקירתו הנגדית (בעמ' 253-265) ארוכות בנושאים בהם הפליל את המתלוננת במח"ש (שימוש בסמים, מתן אישורי כניסה לנתבי"ג שלא כדין, קשר עם עבריינים, אי-החתמת דרכון, גניבת חותמות, ועוד). בי"כ הנאשם הגיש בעניינים אלו ראיות רבות מתיק החקירה של המתלוננת (נ/13 - נ/60), והוא מתייחס לכך בהרחבה בסיכומיו. בנוסף הגיש בי"כ הנאשם תמלילי האזנת סתר, הכוללים שיחות שביצע הנאשם עם המתלוננת בהנחיית מח"ש (נ/7 - נ/9). אינני רואה צורך להתייחס לעניינים אלו, שנועדו כל כולם להכפיש את המתלוננת, משום שממילא לא ניתן לקבוע לגביהם ממצאים ברורים, ויש להם חשיבות שולית, אם בכלל, לתיק זה.



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

דבר אחד יש לומר: הנאשם, גם על פי גרסתו, היה שותף לחלק ממעשיה של המתלוננת, כגון, שימוש בסמים, החזקת חותמות של המשטרה ואי-החתמת דרכונו בכניסה לישראל; אני מתקשה להאמין לטענתו שהיוזמה לכך באה מהמתלוננת, על מנת שלא יוכל לאחר מכן לצאת לחו"ל עם אשתו. ההסברים שמסר הנאשם בענין זה, רק תרמו לחיזוק הרושם בדבר חוסר מהימנותו. בנוסף, הנאשם הודה בהודעתו נ/19 כי מסר עדות לא נכונה בהודעתו הקודמת בענין אי-החתמת דרכונו בנתב"ג. לא לחינם טרח הנאשם לבקש לעצמו חסינות מפני העמדה לדין בטרם פתח את פיו במח"ש, פני שצוין בתחילת הודעתו ת/15.

4. עדי ההגנה

59. עו"ד דרור חורב הכיר את הנאשם החל משנת 1996 כמי שעבד במשרדו. הוא העיד על שני מקרים שנוגעים ליחסים בין הנאשם למתלוננת: האירוע הראשון התרחש בחודש אוגוסט 1996, ובמהלכו נפגש חורב באילת עם הנאשם, המתלוננת ובנה. האווירה ביניהם נראתה לו נינוחה, כאילו היו זוג בחופשה (עמ' 267). משיחותיו עם הנאשם הוא הבין שהנאשם התקשה לנתק את עצמו ממערכת היחסים עם המתלוננת, משום שהיא לוחצת עליו לשמור על הקשר (עמ' 268). האירוע השני התרחש בשנת 1999, למיטב זכרונו של חורב. במהלך נסיעה ברכב עם הנאשם, התקשרה אליו המתלוננת אין-ספור פעמים, גם כשהוא ביקש ממנה להניח לו, עד שהוא עצר את הרכב וצעק עליה לעזוב אותו (עמ' 268). הוא שמע את המתלוננת צועקת בטלפון שהיא רוצה לפגוש את הנאשם (עמ' 270).

60. עו"ד אהרון נבון, היה שותף במשרד בו עבד הנאשם, והוא העיד כי המתלוננת באה אליו יחד עם הנאשם מספר פעמים למשרדו. הוא מעולם לא שמע ממנה תלונה על הנאשם (עמ' 272). גם עו"ד נבון העיד כי היה עד למקרים בהם המתלוננת התקשרה אל הנאשם אין ספור פעמים בתוך זמן קצר, והנאשם כעס מאוד; הוא הבין מהנאשם שהמתלוננת דורשת שהוא יעזוב הכל ויבוא אליה (עמ' 273). במקרה אחר הגיע אליו הנאשם נסער וסימן אדום על פניו, והסביר לעו"ד נבון כי היה לו ריב עם המתלוננת ברכב, והיא הטיחה בפניו את הפלאפון (עמ' 274). לעומת זאת, עו"ד נבון מעולם לא ראה סימנים על המתלוננת, שהיתה במשרדו כ-7 פעמים (עמ' 274-275).



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

נבון התרשם כי הנאשם אהב את המתלוננת אהבת נפש, ודאג לה (עמ' 275). לדבריו, הנאשם אף שקל להתגרש מאשתו, על מנת לחיות עם המתלוננת (עמ' 277). לאחר הפרידה מהמתלוננת, הוא הפך ל"שבר כלי", לטענת נבון (עמ' 278). נבון אף הסביר כי הדבר שהניע את הנאשם למסור למח"ש פרטים מפלילים על המתלוננת היה הקשר שניהלה עם קצין משטרה (עמ' 278).

61. ר.ע., אשת הנאשם, מסרה במשטרה שתי הודעות (נ/63, נ/63א'), ואף ערכה עימות עם המתלוננת (נ/64), ואלו היוו את עדותה הראשית. בהודעתה הראשונה נ/63א' הציגה ר.ע. את המתלוננת כידידה של בעלה, אך הכחישה כי המתלוננת התגוררה בביתה תקופה כלשהי, או קיימה איתה ועם בעלה יחסי-מין משולשים. היא גם הכחישה כי ראתה את הנאשם מכה את המתלוננת בשוט. לטענתה היא לא ידעה כלל על קשר מיני בין בעלה לבין המתלוננת. היא אישרה כי יצאה לנופש באילת עם בעלה ועם המתלוננת, אך לא זכרה אירוע שבו שאלה את המתלוננת מהיכן החבלות שעל גופה. היא גם הכחישה אלימות כלשהי של הנאשם כלפיה.

בהודעתה השניה (נ/63) הציגה ר.ע. את הקשר בינה ובין הנאשם לבין המתלוננת כקשר של עזרה וסיוע למתלוננת, בשנים 1994-1995, ואף הגדירה אותה כ"חברה טובה", שהיו לה שיחות נפש עמה. היא אישרה כי המתלוננת ובנה היו מגיעים אליה לעיתים לסוף שבוע, אך שללה מגורים אצלם לתקופה ארוכה יותר. היא טענה כי על פי הידוע לה לא היה לבעלה קשר עם המתלוננת מאז שהחליט לנתק את הקשר עמה, ביוזמת אשתו, אך היא לא זכרה מתי זה היה. ר.ע. הכחישה קיום יחסי-מין משולשים עם הנאשם והמתלוננת, וכאשר נשאלה על אירוע שבו הנאשם הצליף במתלוננת בשוט עד זוב דם, בנוכחותה, השיבה: "לא יודעת מה להגיד על דבר כזה". היא לא ידעה על נסיעות של הנאשם עם המתלוננת לחו"ל, זולת נסיעה אחת לארה"ב, שהמתלוננת נלוותה אליו משום שאיננו יודע אנגלית. ר.ע. אמרה בחקירתה כי הנאשם מעולם לא ניסה לתקוף אותה, וכי הוא חונק על פי הדת ומתנגד לאלימות כנגד נשים. היא סירבה לענות על השאלה האם היו בביתם עזרי-מין כלשהם.



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

62. בעימות בין ר.ע. למתלוננת (התמליל הוגש כמוצג נ/11), חזרה ר.ע. וטענה כי לא ידעה על תקשר בין בעלה לבין המתלוננת מאז שהוא נותק, ועל כל טענותיה של המתלוננת השיבה במילים: "לא מענין אותי". היא הכחישה קשר מיני משולש בינה לבין הנאשם למתלוננת, ואילו המתלוננת פירטה בפניה לפרטי פרטים את הדרך בה התנהלו יחסי-מין אלו. המתלוננת אמרה לר.ע. כי היא מכירה טוב את גופה, וכי יש לה צלקת מעל לטבור; ר.ע. אישרה כי יש לה סימנים בבטן עקב הריונות שעברה. ר.ע. נשאלה אם היא זוכרת שהנאשם הצליף במתלוננת בשוט, והשיבה בשלילה. המתלוננת הטיחה בר.ע. לכל אורך העימות שהיא משקרת, ואילו ר.ע. השיבה על כל התיאורים המיניים של המתלוננת: "לא היה ולא נברא". על טענות המתלוננת נגד הנאשם השיבה לה ר.ע.: "לא יעזור לך כלום, שאני אגן עליו במאה אחוזים. את לא תגעי בשערה משערות ראשי". היא אמרה על הנאשם כי הוא "בחיים לא מרים יד על זנב".

בחקירתה הנגדית של ר.ע. (עמ' 279-286) היא טענה כי נודע לה שהמתלוננת היתה "בת זוגי" של הנאשם רק כאשר נפתחה החקירה בתיק זה. לדבריה, הקשר החברי שלה עם המתלוננת נפסק בערך בשנת 1995, משום שהמתלוננת ניסתה לסכסך בינה לבין בעלה. היא שבה והכחישה את טענות המתלוננת בנוגע למגורים בביתו של הנאשם וקיום יחסי-מין משולשים, וכן הכחשה כל אלימות של הנאשם כנגדה וכנגד המתלוננת.

הרושם המתקבל מצפיה בקלטת העימות נ/11, ומעדותה של ר.ע., הוא שהיא מעדיפה לחיות בהכחשה ובחוסר ידיעה לגבי מעלליו של בעלה, וכי היא באה לעימות ולעדויות בידיעה ברורה שהיא איננה מוכנה להודות בעובדות כהווייתן, וגמור ומנוי עמה להגן על הנאשם גם במחיר של אי-אמירת האמת. התרשמתי בבירור כי טענות המתלוננת בכל הנוגע ליחסיה המשותפים עם הנאשם ואשתו היו אמת.



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

63. **לאה זוהר** היא קצינת בטחון מחוזית במשטרה, שערכה למתלוננת תחקיר בטחוני ביום 12.01.00. המתלוננת טענה בפניה שאין לה עוד קשר עם הנאשם מזה שנה וחצי (עמ' 288). זוהר טענה כי היא זוכרת ששאלה את המתלוננת האם היתה קורבן לעבירה שבוצעה בה, והיא השיבה בשלילה, אם כי בתחקיר קיימת התייחסות רק לשאלת העבר הפלילי של בני המשפחה (עמ' 289-291). לא ברור כיצד יכולה היתה זוהר לומר דברים אלו, כאשר ידוע שהמתלוננת לא רק התלוננה על כך שבעלה לשעבר הכה אותה, אלא שהוא גם הורשע בגין מעשה זה.

64. **אלי שילוני** היה קצין משטרה בתחנת נתב"ג מאז שנת 1991 ועד שנת 1997, הכיר את המתלוננת מעבודתם המשותפת, ואף היו להם יחסים טובים. לדבריו, המתלוננת סיפרה לו על מערכת היחסים שלה עם הנאשם, וציינה כי אחד הדברים שהחזיקו מערכת זו הוא יחסי-המין עם הנאשם, וכי לא היה לה יחסי-מין טובים שכאלו עם אף גבר אחר; היא אמרה לו לא פעם כי היא אוהבת מאוד את יחסי-המין עם הנאשם (עמ' 297). המתלוננת סיפרה לו דברים אלו דווקא בתקופה בה ניתקה את הקשר עם הנאשם בשנת 1999, אך היא לא חדלה לדבר עליו, ולספר עד כמה הוא יודע לאהוב ולפנק (עמ' 298).

שילוני אישר כי העבודה במשטרה היתה "כמעט כל חייה של המתלוננת", וכי היתה לו דעה טובה מאוד על הנאשם (עמ' 299-301). למעשה, הוא אישר כי היה קשר ידידות בינו לבין הנאשם (עמ' 301). לשילוני לא היה הסבר מניח את הדעת לשאלה מדוע לא הלך למסור הודעה במשטרה לגבי כל הפרטים שמסר בעדותו, אף כי ידע שהנאשם מואשם בביצוע עבירות מין כנגד המתלוננת (עמ' 307). הוא טען כי מעולם לא ראה את המתלוננת עם חבלות על גופה, אף כי ראה אותה מאות פעמים בתקופת עבודתם המשותפת (עמ' 309).



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

ג. ממצאים עובדתיים ומסקנות

1. כללי

65. עדותה של המתלוננת מהימנה עלי בכל הנוגע לאופי החריג של יחסי-המין שהיו בינה ובין הנאשם, והאלימות הפיזית והמילולית שהנאשם נקט כלפיה דרך קבע, בלא כל קשר ליחסי-המין בין השניים. עדותה של המתלוננת לגבי האלימות, האיומים וההטרדה המאיימת שנקט הנאשם כנגדה באופן שיטתי, נתמכת היטב בעדויותיהם של חבריה לעבודה ובני משפחתה, שעדויותיהם מהימנות עלי, ואילו עדותה לגבי אופי יחסי-המין החריגים נתמכת בעדותו של הנאשם עצמו ובהתרשמות מהקלטת נ/1.

המחלוקת העקרית בין התביעה להגנה מתמקדת בשאלה מי היה היוזם של המעשים המיניים החריגים נשוא כתב-האישום, והאם המתלוננת הסכימה והיתה שותפה לביצועם. בנוסף, חולק הנאשם על עצם התרחשותם של כמה מן המעשים המיניים נשוא כתב האישום, הנוגעים להחדרה בכפיה ובכוח של אקדח, "ביצים סיניות" ומברשת מייבש-שיער לאיבר-מינה של המתלוננת, וטפטוף נר שעווה לתוכו. בשאלות אלו אין בפנינו אלא את עדויותיהם של המתלוננת והנאשם, בצירוף ראיות נסיבתיות הנוגעות לשאלת ההסכמה.

כפי שיבואר להלן, אני מאמין למתלוננת כי לא היא יזמה ודרשה את אופיים החריג והאליים של יחסי-המין עם הנאשם, וכי האירועים המיניים שתיארה אכן התרחשו. עם זאת, נותר בלבי ספק של ממש בשאלת ההסכמה של המתלוננת למעשים המיניים החריגים שתיארה בחקירתה במשטרה ובעדותה בבית המשפט, ובשאלת דרך התרחשותם ותוצאותיהם - להבדיל מעצם התרחשותם - וזאת לאחר בחינה מדוקדקת של גרסת המתלוננת, ובלא כל קשר לעדותו הבלתי-מהימנה של הנאשם.



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

(2) מהימנות העדים

66. במהלך עדותה של המתלוננת התברר כי האמת איננה תמיד נר לרגליה, ולהלן כמה דוגמאות לכך:

(א) המתלוננת הכחישה תחילה כי היתה בקשר עם הנאשם בתקופת הפרידה ממנו בשנת 1999, עד אשר חוקר מח"ש הציג בפניה פלטי שיחות טלפון ביניהם המוכיחים כי היא התקשרה אל הנאשם.

(ב) המתלוננת הודתה כי לא אמרה אמת בתחקיר בטחוני משנת 1999, כאשר הצהירה כי היא איננה מצויה עוד בקשר עם הנאשם, וכן הודתה כי לא אמרה אמת בנקודה זו גם בעדותה בבית המשפט ובתצהיר שנתנה, במסגרת הליך משפטי שהתקיים בינה לבין בעלה לשעבר. המתלוננת - שוטרת ותיקה - טענה כי עשתה זאת משום שהנאשם אמר לה לשקר, אך היא איננה יכולה להטיל עליו את האחריות בעניין זה, שהרי מדובר בעניין בינה לבין בעלה לשעבר. זו דוגמא בולטת לניסיונה של המתלוננת להטיל על הנאשם את מלוא האחריות למעשים שהיא עצמה עשתה.

(ג) המתלוננת מסרה הסברים לא-משכנעים לשאלות שנשאלה בעניין השתתפותה בהימורים וקיום יחסי-מין עם הנאשם ועם נשים או זוגות אחרים, ובעניין נסיעותיה המשותפות עם הנאשם לבתי מלון בארץ ולטיולים בחו"ל, על חשבונה. גם בעניינים אלו היא ביקשה להטיל את מלוא האחריות על הנאשם, וטענה כי הנאשם כפה אותם עליה. ואולם מעדותה של השוטרת אלמוג נראה כי המתלוננת היתה שותפה ליוזמה לקיים יחסי-מין בשלושה. כך גם ברור כי המתלוננת לא אמרה את האמת בנוגע ליחסיה האינטימיים עם קצין משטרה העובד עמה (גם זה התברר מעדותה של אלמוג).

(ד) המתלוננת טענה כי התקופה הקשה ביותר בחייה, היתה זו שבה התגוררה בבית הנאשם יחד עם אשתו במשך כחצי שנה. הנאשם ואשתו הכחישו טענה זו, ובנה של המתלוננת העיד כי מדובר בתקופה של כשבוע-שבועיים בלבד.



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

(ה) המתלוננת טענה בחקירתה כי הסרטת המעשים המיניים בקלטת 1/ נעשתה כנגד רצונה, לפי דרישת הנאשם. מטענה זו היא חזרה בה למעשה בעדותה, וניתן גם להתרשם מהצפיה בקלטת כי אין בה אמת.

X מן האמור לעיל עולה, כי יש להיזהר מלאמץ את גרסתה של המתלוננת במלואה, ככל שהיא אינה נתמכת בראיות מהימנות אחרות, משום שהוכח שעדותה היתה מגמתית בכמה נקודות שאינן שוליות, ושהיא אינה מקפידה תמיד על אמירת אמת. אם נצרף לכך את שאיפת הנקם העזה שהביאה את המתלוננת לחשוף את מעלליו של הנאשם, ואת נטייתה להשליך את מלוא האחריות למעשיה על הנאשם - נגיע למסקנה כי יש להיזהר מלאמץ בשלמותם את תיאוריה המצמררים של המתלוננת לגבי דרך התרחשותם של המעשים המיניים נשוא כתב האישום, חומרת תוצאותיהם ומידת הסכמתה לביצועם, אף כי לא התרשמתי כי היא בדתה ממוחה את עצם התרחשותם.

X 67. עדויותיהם של עדי התביעה מהימנות בעיני, גם אם מביאים בחשבון כי מדובר בחברים לעבודה ובני משפחתה של המתלוננת. עדויותיהם של השוטרים מהתחנה בה עבדה המתלוננת (שוש עובד, ענת הרשקו, חיים זיו, מיכל אלמוג, דני פרץ, יונתן בסט ואורנית משה) היו מהימנות ללא דופי. אינני מקבל את טענות ב"כ הנאשם בסיכומיו, כי מדובר בעדים מגמתיים, שביקשו לגלות סולידריות עם המתלוננת, או לנקום בנאשם על כך שחשף שחיתויות בתחנה בה עבדו. טענה זו גם אינה רלבנטית למתנדבת אורנית משה, שעדותה היתה אמינה ביותר. כמו כן התרשמתי מכנות עדויותיהם של אחותה של מתלוננת, אחייניתה ובנה, הגם שאין ספק שהם מתעבים את הנאשם. בנה של המתלוננת הדגיש דווקא לחיוב את יחסו של הנאשם כלפיו, ואישר כי המתלוננת החזירה מכות לנאשם.

עדויותיהם של השוטרים ובני משפחתה של המתלוננת מתיישבות האחת עם רעותה, וכולן יחד עם מכלול הראיות שהובאו בתיק זה, והתמונה הברורה העולה מהן היא של אלימות פיזית ומילולית קשה ומתמשכת של הנאשם כנגד המתלוננת.



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

68. הנאשם עקב בפנים קפואות אחר עדותה של המתלוננת, ולמשמע עדותו ניתן היה להתרשם בבירור כי הוא איננו אומר אמת, ולא ניתן להאמין להכחשתו הגורפת את כל טענות המתלוננת. במהלך עדותו ניסה הנאשם להציג חזות מזויפת של מכובדות ואיפוק. קו ההגנה בו בחר הנאשם היה מעין "תמונת ראוי" של גרסת המתלוננת, בבחינת איפכא מסתברא: לטענתו, היא זו שדרשה קיום יחסי-מין סאדו-מאזוכיסטיים; היא זו שהטרידה אותו בצורה כפייתית ולא הניחה לו במקום עבודתו ובטלפון; היא זו שאיימה לרצוח אותו אם יעזבנה; היא זו שדחתה אונסת אותו בכל הזדמנות; והיא גם זו שהיתה מכה אותו. בתגובתו לכתב האישום הציג עצמו הנאשם כ"עבד נרצע" של המתלוננת, אך בעדותו היה זהיר דיו כדי לחזור בו מטענה מופרכת זו. גרסה צינית ומופרכת זו של הנאשם יש לדחות בשתי ידיים: היחסים בין הנאשם למתלוננת בוודאי לא היו כאלו שהיא היתה יכולה להכתיב לו דבר; ההפך הוא הנכון.

חוסר מהימנותו של הנאשם עולה למקרא גרסתו המפורטת לעיל. הנאשם טען - בניגוד לשורה ארוכה של עדים מהימנים - כי מעולם לא הרים יד על המתלוננת, מעולם לא איים עליה, והוא גם לא הטריד אותה ועקב אחריה במקום עבודתה. הוא מסר הסברים בלתי סבירים לסימנים שנראו תדיר על גופה של המתלוננת, וטען כי הם מתהווים אצל המתלוננת תוך כדי דיבור. כמו כן מסר הנאשם הסברים סותרים ומגוחכים לשאלה מדוע היה שוהה במקום עבודתה של המתלוננת דרך קבע: תחילה אמר כי ביקש להגן עליה מפני שוטר אחר בתחנה, ואחר כך טען כי פשוט היה לו "כסף" לשהות עמה יחדיו. הנאשם הכחיש כי החדיר את הבקבוק לאיבר-מינה של המתלוננת, אף שהדבר נראה בבירור בקלטת, והוא אף הודה בכך בחקירתו. כאשר נשאל אם היה מבקש מהמתלוננת להחדיר חפצים לאיבר-מינה, השיב הנאשם: "אינני זוכר", וניתן היה להתרשם בבירור כי לא אמר אמת. הנאשם סתר עצמו בשאלה אם איים על המתלוננת "להוריד ממנה את המדים", כפי שהעידה אורנית משה. הוא ניסה לטעון כי החזיק את הקלטת, שבה צולמו הוא והמתלוננת בעת ביצוע מעשים מיניים, לבקשתה של המתלוננת. ואולם הימצאות הקלטת עטופה בשמיכה בתוך גלגל ברכבו של הנאשם, במועד בו כבר ידע כי הוא ניתק עמה את הקשר, מוכיחה כי הנאשם החזיק בקלטת לצרכיו הוא, והחשש הברור הוא שצרכים אלו נוגעים לסחיטת המתלוננת.



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

3. יחסי-מין סאדו-מאזוכיסטיים בהסכמה או שמא התעללות מינית

69. יחסי-מין סאדו-מאזוכיסטיים מערבים סבל גופני עם סבל נפשי, לצורך השגת ריגוש מיני. כאשר הם נעשים מתוך הסכמה, הרי שאחד הצדדים מקבל עליו סבל זה (המאזוכיסט), ואילו הצד השני גורם לסבל זה אצל חברו (הסאדיסט). יחסים אלו כרוכים בהשפלה, איומים וגרימת סבל גופני ונפשי, אשר נעשים על מנת להגיע לכדי ריגוש מיני (ראה הגדרת Sexual Masochism ו-Sexual Sadism ב-

Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders (DSM - IV), 4th ed. (1994), para. 302.83-302.84).

ההבחנה בין יחסי-מין סאדו-מאזוכיסטיים הנעשים בהסכמה, לבין התעללות מינית של אדם בבן-זוגו, איננה פשוטה, וזאת בשל אופיים האלים של היחסים - גם כאשר הם נעשים בהסכמה מלאה. על מנת להבדיל בין השניים, יש לבחון האם בני הזוג נדברו ביניהם מראש כיצד יתנהלו יחסי-המין מסוג זה ואיזה אופי יישאו; האם דאגו להציב גבולות למעשים שיעשו במסגרת זו; והאם שני בני הזוג אק מקיימים את הגבולות שהציבו לעצמם. שאלה אחרת, המשמשת כאמת מידה חשובה לבחינת טיב היחסים, היא האם אחד מבני הזוג מכה, מאיים ומשפיל את בן-הזוג האחר מחוץ למסגרת יחסי-המין, והאם בן הזוג המוכה חש מאוים ומפחד מבן-הזוג האחר. תשובה חיובית על השאלה האחרונה, עשויה להוביל למסקנה כי אין מדובר ביחסי סאדו-מאזוכיזם המתקיימים בהסכמה, אלא בהתעללות מינית.

70. במקרה דנא, הרי שעולה ממכלול הראיות שהובאו כי המתלוננת היתה אישה מוכה, מאוימת ומושפלת בידי הנאשם במשך השנים בהן התקיים ביניהם הקשר הזוגי, וזאת גם בלא קשר ליחסי-המין הסאדו-מאזוכיסטיים שניהלו. הנאשם קינא למתלוננת בצורה מטורפת ואובססיבית, חשד בה כל הזמן כי היא בוגדת בו, ומנע ממנה קשר עם אנשים אחרים, כולל קשרים שהיו חיוניים לעבודתה כשוטרת. הוא עקב אחר מקום המצאה ופעולותיה, הן באופן פיזי והן באמצעות הטלפון ובדיקת מד-המרחק של מכוניתה, ודרש לדעת היכן היא נמצאת ומה היא עושה בכל רגע נתון, תוך שהוא יוצר



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

אווירה מאיימת כנגדה וכנגד כל מי שניסה להתקרב אליה. הוא איים עליה לבל תעז לקשור קשרים עם אחרים, ופגע ללא הרף בשמה הטוב ובחופש התנועה שלה. כל אלו מהווים "הטרדה מאיימת" לפי סעיף 2 לחוק מניעת הטרדה מאיימת, התשס"ב-2001. חוק זה איננו קובע נורמות עונשיות, וגם לא היה בתוקף בעת ביצוע המעשים נשוא כתב-האישום. בנוסף, הוכח ללא צל של ספק כי הנאשם נהג להכות את המתלוננת באופן שיטתי בצורה קשה שגרמה לה חבלות של ממש, והיה מאיים פעמים רבות להביא לסילוקה מן המשטרה ואף לרצוח אותה.

ממצאים עובדתיים אלו מבוססים על עדויות רבות ומהימנות שהובאו בפנינו מפי חברה לעבודה ובני משפחתה של המתלוננת, אשר ראו ושמעו את הנאשם מאיים על המתלוננת, עוקב אחיה, מטריד אותה ומכה אותה. העובדה שנותר בלבי ספק בנושא האירועים המינייים, איננה מהווה סיבה שלא לתת אמון בגרסתה של המתלוננת בעניין האלימות הפיזית והמילולית של הנאשם כלפיה, אשר נתמכת בכל כך הרבה ראיות.

71. לנוכח כל מה שהוכח כמפורט לעיל - טענתה המרכזית של התביעה היא, כי לא ניתן לנתק בין מערכת יחסי-המין האלימה שהתנהלה בין הנאשם למתלוננת, לבין מהלך חייהם הרגילים של השניים, שהיה מלווה אף הוא באלימות קשה ובאיומים. הצורך הכפייתי של הנאשם לשלוט בחייה של המתלוננת ולהשפילה, והאלימות שנקט לצורך השגת מטרה זו, גלשו לתוך יחסי-המין שבין השניים, אשר אופיינו אף הם באלימות, בהשפלה ובשליטה מצד הנאשם, באופן שלא ניתן להפריד בין שתי מערכות היחסים.

עוד טוענת התביעה כי המתלוננת המשיכה ביחסיה עם הנאשם במשך 7 שנים חרף כל האמור לעיל, משום שפחדה מאיומיו להרגה ולהביא לפיטוריה מהמשטרה, ומשום שהפכה להיות משועבדת לו לחלוטין. בעניין זה טוענת התביעה כי מקרה זה מתאים ל"תסמונת האישה המוכה", אשר חרף ההתעללות בה ממשיכה להישאר באותה מסגרת אלימה, משום שאין לה כוחות להינתק ממעגל האלימות, והיא נותרת שבויה בידי בן-זוגה.



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

בעניין זה מפנה התביעה לפסק הדין של בית משפט זה בתפ"ח 107/96 מדינת ישראל נ' פלוני, שבו התייחסה כבוד השופטת ד. ברלינר לטענת ההגנה שהמתלוננת, אשר לא היתה נשואה לנאשם, המשיכה במערכת היחסים עמו לאחר שאנס והכה אותה, באומרה:

"...מדוע לא עזבה את הנאשם ושמה קץ להתעללות?

תשובתה של התובעת היתה כי המת' התנהגה כפי שמתנהגת אישה מוכה וכי התופעה של אישה מוכה, הממשיכה לחיות עם המכה, אינה חדשה, ומוכרת היטב. על טענה זו חלק הסניגור נמרצות, ולדבריו אין לראות במת' אישה מוכה, וכללית הוא אינו מכיר ב'סינדרום' האשה המוכה.

מבחינתי אומר כך: אין כל חשיבות להגדרה המדעית, או הסוציולוגית של התנהגותה של המת'. החשוב הוא כי התנהגות מעין זו אכן מוכרת, ולצערי אפילו אינה נדירה. כל המוסדות לנשים מוכות, נולדו משום שהתופעה מוכרת ונפוצה.

נכון הוא שמצבה של המת' שונה ממצבה של אשה הנשואה לבעלה המכה, שהרי היא אינה כבולה בעבותות נישואין. אולם גם כאשר מדובר באשה (לא) נשואה, הבעיה נעוצה לא פעם לא בפן החוקי של קשר הנישואין אלא בתלות, באהבה שעדיין קיימת באופן אבסורדי ולכאורה חסר היגיון, ובנכונות לסלוח בכל פעם מחדש. בכל הדברים הללו, לא שונה המת' מהרבה נשים מנוסות ומבוגרות ממנה. אין לשכוח כי השניים אכן דיברו על נישואין... ומבחינתה הוא היה בעלה המיועד..."

כמו כן מפנה התביעה בהקשר זה למאמרו של ע. גרוס, האישה המוכה - האם לא הגיעה העת כי המשפט הפלילי יגן עליה?, הפרקליט מד', תשנ"ח-1998, 102, אשר מנתח את "תסמונת האישה המוכה", שממשיכה בקשר עם בן-זוגה חרף האלימות המופעלת כנגדה, בשל היותה מושפלת ומאוימת על ידו, משום שהיא מתפתה להאמין כי בן-זוגה יישנה את דרכיו, ומשום היא פיתחה תלות כלכלית ואישית בבן-הזוג.



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

המקרה שבפנינו שונה מן המקרה שנדון בתפ"ח 107/96 הנ"ל, שהרי אין מדובר בנערה כבת 16 שהאמינה כי היא עומדת להינשא לנאשם. מעבר לכך, בעניין הנ"ל נתן בית המשפט אמון מלא בגרסתה של המתלוננת, שהיתה עדה אמינה, ולא היתה לה סיבה להעליל על הנאשם, מה שאין כן בענייננו. המתלוננת במקרה דנא היא אישה כבת 40, שוטרת הממונה על עשרות שוטרים, והיא לא היתה תלויה בנאשם; נהפוך הוא - היא זו שמימנה אותו. המתלוננת גם לא ציפתה כי הנאשם יקום ויעזוב את אשתו וילדיו למענה. הסיבה לכך שהמתלוננת לא קמה ועזבה את הנאשם היא אהבתה הגדולה אליו.

72. יש מידה לא מבוטלת של היגיון בטענות התביעה, כמפורט לעיל. אכן קיים חשש ממשי כי מדובר בהתעללות מינית של הנאשם במתלוננת, ולא ביחסי-מין סאדו-מאזוכיסטיים שהתקיימו בהסכמה, וזאת משום שהיחסים בין הצדדים לא היו שוויוניים. הנאשם שלט במתלוננת ובחייה שלטון ללא מיצרים, באמצעות אלימות ואיומים, והיא פחדה מהנאשם ונכנעה לרצונותיו. מכאן החשש שגם בעניין אופי יחסי-המין נכנעה המתלוננת לגחמותיו המיניות של הנאשם, שהרי הוא הכה והשפיל אותה לא רק במהלך יחסי-המין.

עם זאת, קשה לקבל את התיזה שמציגה התביעה, לפיה העובדה שהנאשם נהג במתלוננת אלימות דרך קבע, מובילה למסקנה כי כל מערכת יחסי-המין בין השניים במשך 7 שנים - תהא חריגה, כוחנית ומשפילה בעיני המתבונן מן הצד ככל שתהא - מהווה רצף מתמשך של עבירות אונס ומעשי סדום. לאור יחסו האלים והמאיים של הנאשם כלפי המתלוננת, קיים אמנם חשד כבד כי בעוד שהמתלוננת הסכימה לחלק מן המעשים המיניים שביצע בה הנאשם, או שהיא ביצעה בעצמה ביוזמתו - הרי שלחלקם היא התנגדה, והם נעשו בכפיה, באיומים ובאלימות. אך זו לא היתה גרסתה של המתלוננת: היא טענה כי כל אירועי החדרת החפצים לאיבר-מינה, וכל מעשי הסדום והמין האורלי שביצעה בנאשם או שהוא ביצע בה, נעשו בכפיה ובאונס, וטענה זו קשה לקבל. אוסיף ואומר כי אינני סבור שניתן לקבוע במידת הוודאות הדרושה במשפט פלילי כי הנאשם כפה על המתלוננת בכוח ובאיומים להחדיר חפצים לאיבר-מינה, או לאפשר לו לבצע בה מעשי סדום תוך חדירה לפי-הטבעת ולפיה.



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

73. בכל הנוגע למעשים המיניים נשוא כתב האישום, אין בפנינו אלא את עדות המתלוננת העומדת כנגד עדותו של הנאשם. על פי סעיף 54א(ב) לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971, על בית המשפט לפרט בהכרעת-הדין מה הניע אותו להסתפק בעדות יחידה של נפגע בעבירת מין. לשם כך די בעובדה שגרסת המתלוננת נתמכת בראיות חיזוק חיצוניות, כגון הגשת תלונה מיידית, או עדות בדבר מצבה הנפשי או הפיזי מיד לאחר האירוע (ראה: ע"פ 993/00 אורי שלמה נור נ. מדינת ישראל, פ"ד נו(6) 205, בעמ' 216, 234; ע"פ 5612/92 מדינת ישראל נ. אופיר בארי ואח', פ"ד מח(1) 302, בעמ' 318; ע"פ 288/88 גנדור נ. מדינת ישראל, פ"ד מב(4) 45, 48-49). הטעמים העומדים בבסיס חובת ההנמקה שבסעיף 54א(ב) לפקודת הראיות, הם אותם טעמים שהביאו בעבר לדרישת הסיוע בעבירות מין.

כפי שאמר כבוד השופט א. שינבויס בע"פ 950/80 כהן נ. מדינת ישראל, פ"ד לו(3) 561, בעמ' 569: "יתכן שמתלוננת באה בעלילה נגד הנאשם מהטעמים השמורים עמה והיא הופכת דבר שנעשה מרצון לאונס, העדות היא כמעט תמיד עדות שאי-אפשר להזימה, המעשים נעשים בהסתר אין רואה, ואין לנאשם עדי הגנה..."

בבחינת גרסאותיהם הסותרות של הנאשם והמתלוננת, יש לנהוג על פי הכללים שהובהרו על ידי בית המשפט העליון במקרי האונס שנדונו בע"פ 5612/92 הנ"ל בעניין בארי, ובע"פ 993/00 הנ"ל בעניין נור, לאמור:

א. בית המשפט מחליט בשאלת המהימנות על פי 'נסיבות הענין ואותות האמת המתגלים במשך המשפט' (סעיף 53 לפקודת הראיות). ואולם, ההתרשמות הישירה מן העדים איננה הכלי הבלעדי להכרעה בשאלת המהימנות, אלא שיש לדלותה מהנסיבות האובייקטיביות וממכלול הנתונים העובדתיים הנפרשים בפני בית המשפט, תוך השוואת העדויות עם ראיות אחרות, ובחינתן על-פי ההגיון וניסיון החיים.



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

ב. 'עיסיון החיים מלמד שנדירים המקרים שבהם אין בתום עדות, בייחוד עדות ארוכה, קטע זה או אחר של אי-דיוק, שכחה או אף הינתקות מתיאור האירועים לאשורם, בדרך כלל שלא מדעת, ולעיתים אף מדעת...' (ע"פ 5612/92 הנ"ל בעמ' 317). בית המשפט רשאי לאמץ את גרסתו של קורבן העבירה גם אם נמצאו בה אי-דיוקים, אי-התאמות ואף סתירות, אם על-פי התרשמותו הכוללת מן העדות היא מבוססת על גרעין מוצק של אמת; 'כל זאת במיוחד כאשר מדובר בעבירות מין, בהן המתלוננת נאלצת לשחזר בדיעבד ועל פני תקופה ארוכה של הליכי חקירה ומשפט, חוויה טראומטית מאין כמותה... במצב דברים זה לא ניתן לצפות, כאמור, כי עדות הקורבן תהא חפה מפגמים...' (ע"פ 993/00 הנ"ל בעמ' 221).

אכן, 'אין לצפות מאדם כי יזכור פרטי אירוע טראומטי כאילו תיעד אותו בזמן אמת, במיוחד כאשר מדובר בקורבן עבירת מין. לפיכך, השאלה איננה אם קיימים אי דיוקים ואי התאמות בפרטים, אלא אם המקשה כולה היא אמינה ואם הגרעין הקשה של האירועים והתמונה הכוללת המתקבלת מן העדות והחיזוקים לה מאפשרת מסקנה בדבר אשמת הנאשם מעבר לספק סביר'. ועוד נאמר שם: 'החיפוש אחר הגרסה העובדתית המושלמת, במיוחד כשמדובר בעבירות מין, הוא חיפוש עקר ולו בשל העובדה שנדבך מרכזי במשפטים מסוג זה הוא עדויותיהם של בני אנוש, שמטבעם אינם מושלמים ואינם ניחנים בזיכרון מושלם' (ע"פ 993/00 הנ"ל בעמ' 221, 236).

ג. אחד הנתונים המסייעים לבית המשפט בהערכת המהימנות, הוא הפרופיל האישיותי של העד, ובחינת ההשלכות של אופיו על מהימנות דבריו. זאת ועוד: יש לבחון את התנהגותה של המתלוננת 'לא לפי הגיונו ותבונתו של אדם בגיר, המחליט לאחר מעשה מה הדרך הנכונה אשר צריך היה לנקוט, אלא לפי תחושת קורבן העבירה בזמן אמת' (ע"פ 993/00 הנ"ל בעמ' 231, וע"פ 5612/92 הנ"ל בעמ' 367).



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

74. אין זה נדיר שעם תום המשפט נותרים חללים מסוימים או פרשות סתומות, ואין זה מתפקידו של בית המשפט למלאם לשם יצירת תמונה מושלמת, אם על פי מכלול הראיות, חרף אותם חללים, הוכחה אשמתו של הנאשם מעבר לספק סביר (ע"פ 993/00 הנ"ל בעמ' 232).

74. במקרה דנא, הרי שבכל הנוגע לעבירות המין המיוחסות לנאשם, אין בפנינו אלא את עדותה היחידה של המתלוננת, אשר לא זו בלבד שהיא נגועה בפגמים של מהימנות, ומונעת מתחושת נקם, אלא שהיא אף איננה נתמכת בראיות חיזוק כלשהן. על מנת למלא תוכן את חובת ההנמקה הקבועה בסעיף 54א(ב) לפקודת הראיות, נעזרים בתי המשפט בדרך כלל בראיות חיזוק חיצוניות, כגון הגשת תלונה מיידית; מצב נפשי או פיזי של קורבן העבירה לאחר ביצועה; והעובדה שקורבן העבירה חשף בפני אדם כלשהו את המעשה שביצעו בו בסמוך למועד ביצוע העבירה. חיזוקים שכאלו אינם קיימים במקרה דנא, ולמעשה אין כל חיזוק חיצוני לגרסת המתלוננת כי הנאשם כפה עליה את המעשים המיניים נשוא כתב האישום. המתלוננת לא סיפרה לאיש על התעללות מינית של הנאשם בה במשך שבע שנות יחסיה עמו, אף כי מצאה לנכון לספר לאנשים המקורבים אליה כי הנאשם מכה אותה, מתעלל בה ומאיים עליה; המחולל לחשיפתם של המעשים המיניים היה יצר הנקם שבער במתלוננת לאחר שהנאשם הביא לפיטוריה מהמשטרה והעמדתה לדין.

אם נצרף כל אלו לעובדה שלא ניתן לתת אמון בלתי-מסויג בעדות המתלוננת - נגיע בהכרח למסקנה שלא ניתן לקבוע בדרגת הוודאות הדרושה במשפט פלילי כי הנאשם ביצע את עבירות המין המיוחסות לו בכתב האישום. מסקנה זו מתחייבת מהערכת מהימנות עדותה של המתלוננת, אף כי לאור יחסו האלים והמאיים של הנאשם כלפי המתלוננת דרך כלל, עולה חשד כבד כי לפחות חלק מן המעשים המיניים נשוא כתב האישום נעשו תוך, או עקב, שימוש בכוח או באיומים מצד הנאשם כלפי המתלוננת.



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

75. נקודה מטרידה ביותר, המכרסמת באמון שניתן לתת בגרסת המתלוננת, נוגעת לחוסר נכונותה להודות בחלקה בביצוע מעשים שונים, ונטייתה להטיל את מלוא האחריות על הנאשם למעשים שהיא עצמה עשתה. נקודה זו איננה נוגעת אך ורק למעשים המיניים, אלא גם למעשים אחרים של המתלוננת, כגון: מתן עדות שקר בבית משפט ב"השראת" הנאשם, קיום יחסי-מין בשלושה ובזוגות, הכנסת הנאשם לארץ בלא החתמת דרכונו, ועוד. נטיה זו של המתלוננת, מעוררת חשש ממשי כי היא עלולה לעשות כן גם בשאלה העומדת להכרעה בתיק זה, קרי: מי היה היוזם של המעשים המיניים נשוא כתב-האישום, והאם הסכימה לביצועם. חוסר הכנות של המתלוננת בנושא מרכזי זה יוצר ספק ממשי בטענתה כי יחסי-המין הסאדומאזוכיסטיים שקיימה עם הנאשם נעשו כנגד רצונה, תוך שימוש באיומים ובאלימות.

76. שאלה מטרידה נוספת בנוגע למהימנות גרסתה של המתלוננת היא כבישת התלונה במשך שנים רבות, וכן השאלה מדוע לא עזבה המתלוננת את הנאשם לאור הטענות שהיא מעלה כלפיו כיום. ניתן לקבל בהבנה את טענת המתלוננת כי היא התביישה לספר לאחרים על מעשי הנאשם נשוא כתב האישום, אך קשה יותר להבין מדוע לא ניתקה את הקשר עמו, אם אכן הוא כפה עליה יחסי-מין אלימים ומשפילים. המתלוננת טענה כי היא חששה מאיומיו של הנאשם להרגה, ולהביא לפיטוריה מהמשטרה. ואולם קשה להתעלם מכך שעסקינן בשוטרת ותיקה, בעלת עמדת כוח וסמכויות לא מעטות.

עיון בתמלילי האזנת הסתר שביצע הנאשם למתלוננת, ובקלטות העימות שלה עם הנאשם ועם אשתו, מלמדת כי מדובר באשה חזקה, אסרטיבית ובוטה, שהכוחנות איננה תכונה זרה לה. זו האשה שחברתה מיכל אלמוג אמרה עליה בצורה ציורית: **"אם הייתי צריכה לכבוש את הבורפור הייתי לוקחת רק את א.ח."** (עמ' 125).

זאת ועוד: הוכח כי היו תקופות של נתק בין הנאשם למתלוננת, שהאחרונה בהן היתה למשך כ- 10 חודשים בשנת 1999. מסתבר, אפוא, כי המתלוננת יכולה היתה להינתק מן הנאשם בלא כל חשש או בעיה, אך היא החליטה מתוך רצונה החופשי לחזור ולחדש עמו את הקשר בחודש נובמבר 1999. על כך אמרה אחותה של המתלוננת ד.ב.ח., שהמתלוננת כנראה אהבה מאד את הנאשם, והסבירה לד.ב.ח. כי היא חוששת מלהישאר בודדה.



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

המתלוננת לא היתה נשואה לנאשם, לא ציפתה להינשא לו, ולא היתה תלויה בו מבחינה כלכלית. האמת היא שהמתלוננת היתה כרוכה את הנאשם בצורה אובססיבית, ותעדנה על כך העדויות שהובאו על אינספור שיחות טלפון שהיתה עושה על מנת לאלצו לשוחח עמה ולבוא אליה. גם בענין זה השליכה המתלוננת את כל האחריות על הנאשם, וטענה שהוא דרש זאת ממנה.

כל אלו מעלים את השאלה דלעיל ביתר שאת: כלום יתכן שהמתלוננת היתה מוכנה לסבול מעשי אונס ומעשי סדום מן הסוג שתיארה, רק בשל החשש להישאר בודדה, כאשר הוכח שהחשש מאיומיו של הנאשם לא הרתיע אותה מלנתק עמו את הקשר? והאם ניתן להאמין שהמתלוננת לקחה את הנאשם לבתי מלון בארץ ולטיולים בחו"ל על חשבונה רק משום שנאלצה לעשות כן? ומתלוננת עצמה אמרה כי לאחר שחזרה אל הנאשם בחודש נובמבר 1999 - היא לא הסכימה עוד לקיים עמו יחסי-מין אלימים (עמ' 68); השאלה היא מה מנע ממנה להתנגד לכך קודם לכן, אם אכן נעשו הדברים בניגוד לרצונה?

77. המתלוננת אמנם לא היתה מוכנה להודות בכך, אך תלונתה כנגד הנאשם הונעה כל כולה מתחושת הנקם היוקדת בה, ומרצון עז להפליל את הנאשם ולהרוס את חייו לאחר שהביא לסילוקה מהמשטרה והעמדתה לדין, ורוקן את כל חסכוניותה. די לצפות בקלטות העימות של המתלוננת עם הנאשם ועם אשתו (10/נ - 11/נ), ולעיין בתמליל האזנת הסתר של שיחתו האחרונה של הנאשם עם המתלוננת, לאחר שנודע לה כי הפליל אותה במח"ש (7/נ - 9/נ), כדי להיווכח בכך. עצם חשיפת יחסי-המין הפרועים והסוטים של המתלוננת עם הנאשם, גם בפני אשתו, היוותה נקמה של המתלוננת בנאשם, שכן היא העידה עד כמה חשש הנאשם מחשיפת נושא רגיש ואינטימי זה. המתלוננת החליטה להתלונן כנגד הנאשם רק לאחר שנעצרה ונחקרה במח"ש, בעקבות מידע מפליל שהוא מסר כנגדה גם מטעם זה יש צורך במשנה זהירות בהתייחסות לגרסת המתלוננת. בנוסף, קשה להתעלם מן העובדה שהמתלוננת הודתה כי טפלה אשמת שווא על אחרים כאשר טענה כי היכו אותה, בשעה שהנאשם היה זה שהכה אותה. נכונותה של המתלוננת "להדביק" עבירות לאדם שלא ביצע אותן מעוררת חשש גם לגבי אמיתות גרסתה כנגד הנאשם.



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

לבסוף, גם העובדה שהמתלוננת לא ייחסה לנאשם בהודעותיה במחיש קיום יחסי-מין עקב שימוש באלימות ובאיומים - אף כי ייחסה לו בהודעות אלו התנהגות אלימה ואיומים דרך כלל - מעוררת ספק מסוים לגבי אמיתות גרסתה בעניין הסכמתה למעשים המיניים נשוא כתב-האישום. אין לקבל את טענתה של המתלוננת כי במחיש לא היו מוכנים לשמוע על מעשים אלו שכן עובדה היא שבהודעותיה של המתלוננת במחיש נרשמו כל דבריה בנוגע למעשי האלימות והאיומים של הנאשם כלפיה והתעללותו בה.

78. ספק ממשי נוסף, המכרסם בגרסת המתלוננת באשר להסכמתה למעשים נשוא כתב האישום, טמון בהתרשמות מן הקלטת נ/1 (ראה סעיף 20 לעיל). המתלוננת טוענת לגבי כל האירועים הנוגעים להחדרת חפצים לאיבר-מינה, כי הנאשם עשה זאת בניגוד לרצונה, וכך אף טענה לגבי קיום יחסי-מין אוראליים ואנאליים. ואולם, מסתבר כי שלושה אירועים שכאלו הונצחו בקלטת בהסכמת המתלוננת, באופן הפותח צוהר ליחסי-המין החריגים שהתנהלו בין הנאשם למתלוננת. ההתרשמות המתקבלת מצפיה בקלטת איננה תואמת את גרסת המתלוננת בדבר הסבל שעברה בעת התרחשותם של המעשים המיניים הנראים בקלטת, ובאשר למידת שיתוף הפעולה שלה בביצועם, והיא מעלה חשש של ממש להגזמה ומגמתיות בתיאורים שמסרה המתלוננת לגבי אירועים מיניים שונים שפורטו בחקירתה במשטרה ובעדותה.

אמנם לא ניתן לדעת מה קדם לצילום הקלטת, ואולם המתלוננת נראית בקלטת כמי שיוזמת את המעשים, ואף נהנית מביצועם וחווה ריגוש מיני. היא אף מבקשת מהנאשם לבוא לעזור לה להחדיר לאיבר מינה את השפופרת ואת הבקבוק, כאשר היא מתקשה לעשות זאת בעצמה. טענתה של המתלוננת כי הנאשם הנחה אותה מה לעשות, וכי האנחות הנשמעות בקלטת הן אנחות של כאב, איננה מתיישבת עם ההתרשמות מהצפיה בקלטת.

יש לציין בנקודה זו כי המתלוננת לא היתה עקבית בשאלה אם הקלטת נ/1 צולמה בהסכמתה. באירוע השני המצולם בקלטת שואל הנאשם את המתלוננת מדוע היא מחזיקה את איבר-מינו בשתי אצבעות בלבד, והיא עונה: "כדי שיראו". גם מעיון בתמונות העירוס של המתלוננת והנאשם (נ/4), ניתן להתרשם כי המתלוננת מתמסרת למצלמה, ואף נהנית מכך.



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

79. המתלוננת טענה כי היא איננה אוהבת לקיים יחסי-מין אנאליים, אך הנאשם "החדיר לה לראש" שהיא אוהבת זאת. כך גם טענה המתלוננת לגבי מין אוראלי שהיתה מבצעת בנאשם, אף כי הודתה כי קיימה מין אוראלי עם אחרים בהסכמה. ככל שניתן להתרשם מהאירוע השני המתועד בקלטת, טענה זו מוטלת בספק של ממש. אלי שילוני העיד כי המתלוננת דווקא דיברה בפניו בשבח יחסי המין שהיו לה עם הנאשם. המתלוננת נשאלה בעדותה אם היתה מספרת לשוטרים בתחנה כי הנאשם הוא "הגבר של חייה מבחינה מינית", והשיבה: "סיפרתי לכל מי שאפשר, הוא עמד לידי כל הזמן. ואוי לי אם הייתי נותנת להם הרגשה אחרת" (עמ' 79). הסבר זה נשמע דחוק, ומעלה את האפשרות שהמתלוננת איננה מוכנה להודות בנטייתה לקיים יחסי-מין סאדו-מאזוכיסטיים, שכיום היא מגדירה אותם כ"חולניים", משום שהיא מתביישת בכך.

80. על כל האמור לעיל יש להוסיף כי שאלת ההסכמה של המתלוננת למעשים המיניים שהנאשם ביצע בה, או שהיא ביצעה בגופה לפי דרישתו, נותרה עמומה במידה מסוימת גם בגרסתה היא. מדבריה בחקירה ובבית המשפט עולה כי הנאשם שמע אותה לעשות מעשים מיניים שונים, אשר אלמלא דרישתו לא היתה עושה. היא אמרה כי הנאשם "החדיר לה לראש" שהיא אוהבת לקיים יחסי-מין אנאליים, וכי הוא "גרם לה להאמין" שכך צריכים להראות יחסי-המין ביניהם (הודעתה ת/5). כמו כן היא אמרה בהודעתה ת/6 כי יש עשרות מעשים מיניים שהנאשם 'הביא אותה אליהם וגרם לה לעשות וגרם לה להאמין שהיא אוהבת את זה ורוצה את זה'. כך גם אמרה המתלוננת בהודעתה ת/11 כי הנאשם "עשה לה שטיפת מוח שככה צריך להיות מין בכוח ואלימות וזה הגירוי". עוד אמרה המתלוננת כי הנאשם "יכול היה להבין שהוא יכול להמשיך לעשות מה שהוא רוצה", משום שהיה מודע לכך שהיא פוחדת ממנו (עמ' 28). כאשר המתלוננת נשאלה מה אמרה לנאשם על דרישתו לקיום יחסי-מין אלימים, היא השיבה: "לא אמרתי כלום, כבר הייתי בתוך זה" (עמ' 29).

עוד אמרה המתלוננת כי לאחר שחזרה אל הנאשם בחודש נובמבר 1999, לא הסכימה עוד לקיים עמו יחסי-מין אלימים, ומכאן משתמע כי קודם לכן הסכימה לכך (עמ' 68).



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

על כל האמור לעיל יש להוסיף את עדותו של אלי שילוני, ששמע מפי המתלוננת עד כמה היא נהנית מיחסי-המין עם הנאשם; המתלוננת אישרה כי אמרה זאת לא רק לשילוני, אך הסבירה שהנאשם עמד לצידה באותה עת (עמ' 79).

לנוכח כל אלו, עולה החשש כי שאלת ההסכמה לא היתה ברורה למתלוננת עצמה בעת שהתקיים הקשר בינה לבין הנאשם, ועוד פחות מכך ברור מה יכול היה הנאשם להבין מהתנהגותה. לכאורה, טוענת המתלוננת כי הנאשם שכנע אותה להאמין כי אין כל פסול ביחסי-מין מן הסוג שקיימה עמו; רק בדיעבד - לאחר שהנאשם התלונן כנגדה במח"ש - זכתה המתלוננת ל"הארה" בדבר אופיים האמיתי של יחסים אלו. גם אם ניתן להאמין למתלוננת כי היוזמה לקיום יחסי-מין אלימים ופרועים באה מן הנאשם ולא ממנה - ואני מאמין לה בכך - הרי שממכלול הראיות עולה האפשרות שהמתלוננת השתכנעה כי קיום יחסי-מין סאדומאזוכיסטיים היא הדרך היחידה להבטיח את המשך הקשר עם הנאשם, שהיה כל כך חשוב לה, שהרי לדבריה רק כך רצה הנאשם לקיים יחסי-מין; לכן, היא נתרצתה והסכימה לדרישותיו המיניות הפרוורטיות של הנאשם במשך כמעט 7 שנים. על-פי הראיות שהובאו אהבה המתלוננת את הנאשם אהבה עזה, והיתה כרוכה אחריו; היא עצמה אמרה כי לא עזבה אותו משום שפחדה להישאר "גרושה בת 38 לבד עם ילד" (ת/4 עמ' 2).

ודוק: המבחן הקבוע בחוק לאונס איננו רצונו הפנימי של אדם לקיים מגע מיני, אלא **הסכמתו החיצונית והגלויה לעשות כן.** אדם אשר שוכנע לקיים יחסי-מין שאולי לא חפץ בקיומם מלכתחילה איננו קורבן למעשה אונס, כל עוד אמצעי השכנוע היו חוקיים. במקרה דנא, קשה לקבוע מה הניע את המתלוננת להיענות לדרישותיו המיניות של הנאשם, לאור כל הנימוקים שפורטו לעיל.

81. מעבר לשאלת הסכמתה של המתלוננת ליחסי-מין סאדו-מאזוכיסטיים עם הנאשם, מתעוררת שאלה קשה במישור העקרוני, דהיינו: האם הדין מכיר בהסכמה שכזו כטענת הגנה מפני העבירה של תקיפה, אונס או מעשה סדום.

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

R. v. Brown [1993] 2 All. E. R. 75 (H.L.)

חוות דעתם של Lord Templeman, Lord Lowry ו-Lord Jauncey. שופטי המיעוט

הנאשמים הגישו ערעור על פסק דין זה לבית הדין האירופי לזכויות האדם, שאישר את פסק דינו של בית הלורדים, ופסק כי הליכים פליליים במקרה הנדון אינם מהווים פגיעה בלת-מוצדקת בזכות הפרטיות; הליכים שכאלו נחשבים כחיוניים בחברה דמוקרטית על מנת להגן על הבריאות, ולפיכך אינם סותרים את סעיף 8 לאמנה האירופית בדבר הגנת זכויות האדם וחירויות היסוד (ראה :

82. יתר על כן: לא זו בלבד שמדינה רשאית להתערב ולאסור בחוק תופעות של סאדו-מאזוכיזם במסגרת הדין הפלילי, אלא יתכן שהיא חייבת לעשות כן. במאמרו של י. שני, **ביתי אינו מבצרי: אלימות במשפחה כסוג של עינוי אסור על פי המשפט הבינלאומי**, המשפט, כרך ז' תשס"ב (2002) 151, מובעת הדעה כי על פי המשפט הבינלאומי מחויבת מדינה לנקוט אמצעים מתאימים על מנת למנוע יחס אכזרי או משפיל הנעשה בתחום הפרט, כולל אלימות במשפחה.

.82

8.300 clw
0.500

התאריך 13.12.2008
השם: משה משה

10/10/10 10/10/10 10/10/10

30

[illegible]



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

83. גם בארה"ב נפסק כי הסכמה לקיום יחסי-מין סאדו-מאזוכיסטיים איננה מהווה הגנה בפני אישום בגין תקיפה או שימוש מסוכן בנשק (ראה:

State v. Collier, 372 N.W. 2d 303, 307 (Iowa Ct. of Appeals, 1985); *Commonwealth v. Appleby*, (1980), 380 Mss. 296, 310; 402 N.E.2d. 1051, 1060).

כך גם נפסק בארה"ב כי אין לקבל טענת הגנה של בעל, שאשתו הסכימה כי יכה אותה כל אימת שהיא משתכרת, שכן הדבר נוגד את האינטרס הציבורי (ראה:

State v. Brown (1970), 143 N.J. Super. 571, 576-579; 364 A.2d 27, 30-31).

84. הואיל והצדדים לא עוררו בפנינו את שאלת חוקיות ההסכמה לקיום יחסי-מין סאדו-מאזוכיסטיים, אינני רואה צורך להכריע בסוגיה עקרונית זו. לכאורה, כל עוד לא נקבע אחרת בחוק, יחסי-מין סאדו-מאזוכיסטיים בין מבוגרים, המתקיימים מתוך הסכמה מלאה וחופשית, אעם מהווים עבירה של תקיפה, אונס או מעשה סדום, שכן סעיפים 378 ו- 345(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 מתנים את קיומה של העבירה בהעדר הסכמה. כך גם, למשל, חילופי מהלומות בין שני גברים הנמצאים ברשות הפרט איננו מהווה עבירה, להבדיל מתגרה במקום ציבורי (ראה סעיף 191 לחוק העונשין, התשל"ז-1977). נראה כי זו גם היתה נקודת המוצא של המדינה בתיק שבפנינו, אשר התמקד כל-כלו בשאלת ההסכמה של המתלוננת וזו גם היתה הנחת בית המשפט המחוזי בירושלים, כבוד השופט מ. גל, בתפ"ח 4069/01 ב"ש 2980/01 מדינת ישראל נ. פלוני, תק-מח 2001(4) 1).

2. ואולם ספק רב אם הדין יכול, או צריך, לסבול מצב בו הסכמתו של אדם לקיום יחסי-מין סאדו-מאזוכיסטיים תעניק "רשיון פתוח" בידי אחר להעבירו מסכת עינויים החורגת מן התחום של "משחקי מין", ואשר עלולה לסכן את שלמות גופו או חייו של אדם, או להביא לפגיעה חמורה בגופו או בנפשו. לתוצאות חמורות שכאלו - כך ניתן לטעון - אין להניח שקורבן העבירה נתן את הסכמתו, ומכל מקום האינטרס הציבורי דורש שלא להכיר בהסכמה כזו, גם אם ניתנה. שאלה עקרונית זו יש להותיר בצריך עיון.



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

(4) תקיפת בן-זוג ועבירת האיומים

85. הנאשם עצמו, כמתואר לעיל, התייחס אל עצמו בעדותו כאל מי שהיה "בן זוג" של המתלוננת במשך 7 שנים (ראה עמ' 205, 235, 241). הוא אמר: "היא (המתלוננת) היתה צמודה במובן שבני זוג היו צמודים" (עמ' 255). ב"כ הנאשם לא העלה בסיכומיו כל טענה בעניין מעמדו של הנאשם כ"בן-זוג" של המתלוננת. הנאשם שהה בבית המתלוננת כל יום עד שעות הלילה המאוחרות, והיה מבליה עם המתלוננת בטיולים בארץ ובחו"ל. ואולם, הנאשם לא התגורר יחד עם המתלוננת ובנה, כיוון שהיה, ועודנו, נשוי לאשה אחרת, וחרף יחסיו עם המתלוננת המשיך להתגורר עם אשתו וילדיו בביתם. המתלוננת העידה כי הנאשם היה מבליה עמה עד אמצע הלילה, ואז חוזר לביתו (עמ' 20-21). ב"כ התביעה הגדירה את הנאשם כמי שהיה "כמעט" בן זוג של המתלוננת, ו"כמעט חי אצלה בבית" (עמ' 234, 244).

בנסיבות אלו, ספק הוא בעיני אם ניתן לראות בנאשם "בן זוג" של המתלוננת כמשמעותו בסעיף 382(ב)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או כמי שהיה "ידוע בציבור" כבן-זוגה. ודוק: סעיף זה מתייחס ל"בן-משפחה" שהוא "בן-זוג", ולא לבן-זוג סתם. כך גם ברור מדברי ההסבר להצעת חוק העונשין (תיקון 55) (אלימות במשפחה), התשנ"ו-1996, כי מטרת התיקון שהוכנס בסעיף 382 לחוק העונשין היתה להחמיר את העונש על אלימות המתבצעת במסגרת המשפחתית, ולא דווקא בין חברים שהם "בני זוג".

בדברי ההסבר להצעת החוק המתקן נאמר:

"מוצע להכפיל את העונש הקבוע בחוק על פציעה ותקיפה שהתרחשו בתוך המשפחה. עבירות מסוג זה חמורות מעבירות שלא במסגרת המשפחה, מכיוון שמדובר בניצול מערכת יחסים מתמשכת של תלות ומרות ומגע יום יומי עם התוקף. האלימות במשפחה מתאפיינת בהיותה מתמשכת ובדרך כלל לא מדובר בתופעה חד-פעמית אלא במסכת חיים שלמה תחת סכנה".



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

בשונה מן ההגדרה הנ"ל של "בן משפחה" שהוא "בן זוג", בסעיף 382(ב) לחוק העונשין, מגדיר סעיף 351(ה)(1) לחוק העונשין "בן משפחה", לענין עבירות מין בקטינים בני משפחה, כמי שהוא "הורה; בן זוגו של הורה אף אם אינו נשוי לו...".

אשר למונח "ידועה בציבור", הרי שנפסק לא אחת - אמנם לא בהקשר הפלילי הנדון כאן - כי קיום חיי משפחה, שיתוף במגורים וניהול משק בית משותף הם יסודות הכרחיים שנקבעו בפסיקה להיותם של צדדים "ידועים בציבור" (ראה: א. בן-דרור, **הידועה בציבור - נשואים ללא נישואין**, תשנ"ג-1993, בעמ' 26-34). יסודות אלו אינם מתקיימים במקרה דנא. הואיל והצדדים לא טענו בפנינו בסוגיה זו, ניתן להשאיר בצריך עיון את השאלה האם גבר ואשה המקיימים ביניהם קשרי חברות אינטימיים קבועים ומתמשכים עשויים להיחשב כ"בני-זוג" לענין סעיף 382(ב)(1) הנ"ל, חרף העובדה שהם אינם מתגוררים יחדיו.

לאור כל אלו, וכאשר אף לדעת התביעה הנאשם היה רק "כמעט" בן-זוג של המתלוננת, נראה לי כי נותר ספק בשאלת היותו של הנאשם "בן-זוג". לכן, אציע לחברי למוותב שלא להרשיע את הנאשם בעבירה של תקיפת בן משפחה שהוא בן-זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, אלא בעבירה של תקיפה הגורמת חבלות של ממש, במספר רב של מקרים, על-פי סעיף 380 לחוק העונשין.

בנוסף, יש לדעתי להרשיע את הנאשם בעבירה של איומים, במספר רב של מקרים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, וזאת מכוח סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982. אשמתו של הנאשם בעבירות אלו נטענה בכתב האישום, אם כי בלא ציון הוראת החיקוק המתאימה, והיא בוודאי התגלתה מן העובדות שהוכחו בבית המשפט מפיהם של כמה וכמה עדים, אשר העידו כי הנאשם היה מאיים להרוג את המתלוננת, לחסלה, ולהביא לפגיעה בפרנסתה על-ידי פיטוריה מהמשטרה. לנאשם ניתנה יותר מאשר הזדמנות סבירה להתגונן כנגד האשמה בעניין האיומים, והוא אף עשה זאת.



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

ד. סיכום

86. לאור כל האמור לעיל, שוכנעתי מעבר לספק סביר כי הנאשם ביצע כנגד המתלוננת מספר רב של עבירות איומים ותקיפה הגורמת חבלה של ממש, אך נותר בלבי ספק לגבי ביצוע העבירות של אינוס ומעשה סדום. לפיכך אני מציע לחברי הנכבדים להרכב לזכות את הנאשם מחמת הספק מהעבירות של אינוס לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, בנסיבות סעיף 345(ב)(4) לחוק העונשין, ומעשה סדום לפי סעיף 347(ב) בנסיבות של סעיף 345(ב)(4) לחוק העונשין, ולהרשיע אותו בביצוע מספר רב של עבירות איומים ותקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיפים 192 ו-380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

הן לגבי עבירות האיומים, והן לגבי העבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, ההרשעה מתייחסת לחמש השנים שקדמו לפתיחת החקירה בתיק זה בשנת 2000, וזאת בשל התיישנות (טענה שהסניגור לא העלה), אף כי הובאו בפנינו ראיות לביצוע עבירות אלו גם בשנים קודמות.

ד"ר עמירם בנימיני

שופט

השופטת שרה סירוטה, ס"נ – אב"ד:

הנני מצטרפת לחוות דעתו המעמיקה של כב' השופט ד"ר עמירם בנימיני. כבישת תלונה לפרק זמן כה ארוך על ידי מתלוננת ששימשה כשוטרת מעלה ספיקות על פניה.

שרה סירוטה, ס"נ

אב"ד



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

השופט אברהם טל:

אני מצטרף לנימוקיו של כבי השופט ד"ר עמירם בנימיני ולתוצאה אליה הגיע. אף אני סבור שיש להשאיר בצריך עיון את שאלת חוקיות ההסכמה לקיום יחסי מין סאדו-מזוכיסטיים, ואת שאלת היותו של הנאשם "בן זוג" של המתלוננת. אין בספק בגללו אף אני סבור כי יש לזכות את הנאשם מעבירות האינוס ומעשה הסדום כדי לגרום לזיכויו של הנאשם מעבירות האיומים והתקיפה שגורמת חבלה של ממש שכן אלה הוכחו לא רק בעדות המתלוננת אלא גם בעדויותיהם המהימנות של בני משפחתה וחבריה לעבודה.

אברהם טל, שופט

ההכרעה

לאור האמור לעיל, החלטנו לזכות את הנאשם מחמת הספק מן העבירות של אינוס לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, בנסיבות סעיף 345(ב)(4) לחוק העונשין, ומן העבירות של מעשה סדום לפי סעיף 347(ב) בנסיבות של סעיף 345(ב)(4) לחוק העונשין, ולהרשיע אותו בביצוע מספר רב של עבירות איומים ותקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיפים 192 ו-380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

הדיון בתיק זה התנהל בדלתיים סגורות. ניתן לפרסם את הכרעת הדין, אך אין לפרסם פרט מזהה כלשהו לגבי המתלוננת, כולל עיסוקה ומקום עבודתה. מטעם זה גם אין לפרסם פרט מזהה כלשהו לגבי הנאשם, שכן זיהויו עלול להביא לזיהוי המתלוננת.



בתי המשפט

תפ"ח 1020/01

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

בנוסף, אין לפרסם פרטים המתארים את המעשים המיניים שפורטו בהכרעת הדין ובכתב האישום, שכן גם בלא פרסום שמות הצדדים יהיו לא מעט אנשים היודעים במי מדובר, ופרסום פרטים אלו יביא לפגיעה קשה בצנעת הפרט של המתלוננת והנאשם.

ניתנה היום ט"ז בתמוז, תשס"ג (16 ביולי 2003) במעמד ב"כ הצדדים והנאשם.

שרה סירוטה, ס"נ אברהם טל, שופט ד"ר עמירם בנימיני, שופט
אב"ד



בתי המשפט

פ 001020/01

בית משפט מחוזי תל אביב-יפו

תאריך: 16/07/03

בפני: כב' ההרכב:

כב' השופטת שרה סירוטה ס.ג. - אב"ד

כב' השופט אברהם טל

כב' השופט ד"ר עמירם בנימיני

מדינת ישראל

בעניין:

תובע

נגד

עידאן ניסים

נאשם

ב"כ המאשימה עו"ד שירן

נוכחים:

הנאשם וב"כ עו"ד ברזילי

פרוטוקול

ביהמ"ש הקריא את עיקרי הכרעת הדין ומוסר העתק ממנה לצדדים.

ב"כ הצדדים: נבקש לטעון לעונש במועד אחר.

החלטה

לבקשת הצדדים נדחה לטעונים לעונש ליום 24.8.03 שעה 13.00.

הנאשם יובא לדיון במועד הנ"ל משב"ס, באמצעות יחידת הליווי.

ניתנה היום ט"ז בתמוז, תשס"ג (16 ביולי 2003) במעמד ב"כ הצדדים והנאשם.

ד"ר עמירם בנימיני, שופט

אברהם טל, שופט

שרה סירוטה, ס"ג

אב"ד